

NEKOMUNISTIČKI MANIFEST

ALEKS SVETSKI I MARK MOS

NEKOMUNISTIČKI MANIFEST

ALEKS SVETSKI

I MARK MOS

Ovde nema autorskih prava.

Ideje nisu intelektualna svojina.
Dakle, delite ovo nadaleko i
naširoko. Pravite piratske
verzije. Neka dospe u što je
moguće više ruku. Ako smatrate
da vredi, slobodno kupite
nekoliko kopija i podržite nas.

**(LICENCA ORIGINALNOG
TEKSTA)**

Prevodilac: **N. MIHAILOVIĆ**

[Suri Translations](#)

Prevedeno sa engleskog na
srpski

[Read the Original Text.](#)

Sadržaj

<i>Izjave zahvalnosti</i>	<i>4</i>
<i>Predgovor.....</i>	<i>7</i>
<i>Definicije</i>	<i>10</i>
<i>Glava 1: Statičke nasuprot dinamičkih klasa</i>	<i>34</i>
<i>Glava 2: Kompetentni pojedinac.....</i>	<i>62</i>
<i>Glava 3: Fantomske varijacije kapitalizma.....</i>	<i>87</i>
<i>Glava 4: Položaj pojedinca u odnosu na državu.....</i>	<i>121</i>
<i>Dodatak.....</i>	<i>130</i>
<i>O autorima.....</i>	<i>133</i>
<i>Dodatni Materijal.....</i>	<i>136</i>

Izjave zahvalnosti

Ova knjiga ne bi bila moguća da se nisu spojili oslanjanje na ramena velikana, ludilo koje se danas odvija u svetu i podrška naših pokrovitelja sa KickStartera; a to su Džon Galt, P.Milman, @gauchoeddy, Mark E. Jeftovic, porodica Džozef, The Vine Yard, Džejms H Frederik IV, Greg Manc, Barra, Francisko Tome Kosta, Robin Čung, Skot Brihaut, Gordon Kristijan i The Digital Playhouse iz Egnés Votera.

Želeli bismo da zahvalimo svima vama, kao i učenim ljudima kao što su Mari Rotbard, Ludvig fon Mizes, Fridrih A Hajek i Hans Herman Hop za rad koji su obavili u prethodnom veku u rasvetljavanju ljudskih postupaka, austrijske ekonomije i čvrstih principa na osnovu kojih se može razumeti dinamička priroda ovoga sveta.

Voleli bismo da zahvalimo Satošiju Nakamotu na bitkoinu. Po nekima, najvažnijem izumu, ili otkriću, ne samo ovog veka, već kako bi Aleks tvrdio, “od kada je pećinski čovek otkrio vatru”.

Voleli bismo da zahvalimo očevima osnivačima Amerike na njihovoj snazi i hrabrosti da raskinu sa tiranijom

slomljene, disfunkcionalne hijerarhije i da nam daju mesto gde još uvek postoji sloboda izražavanja (i pored nedavnog urušavanja).

Hoćemo da zahvalimo prostačkoj simulaciji sveta iz poslednjih godina koje nam je bilo izazov, prisiljavajući nas da napredujemo i budemo bolja verzija sebe samih.

Svaka budalaština ima i svetlu stranu i ako je ovo deo učenja ili cena koju čovečanstvo mora da plati da bi se transformisalo u moralniji, pravedniji i funkcionalniji svet, onda neka tako bude.

Iako je moderno doba možda oteralo mnoge u psihozu ili neznanje, ono je takođe probudilo milione i pokrenulo ih na unutrašnje traganje na putu kojim slede istinu.

(Recimo da) hoćemo da zahvalimo Marksu i Engelsu za pisanje prvobitnog dela. Ne slažemo se skoro ni sa čim što ste rekli ili napisali, ali barem smo postali svesni toga kako društvo može da nazaduje u najgoru verziju sebe ako se pokori entropiji uma i duha.

Vaša ostavština biće to da ste nadahnuli suprotne sile, i uspon Suverenog pojedinca.

I na kraju, voleli bismo da zahvalimo svima vama, što ste odvojili vreme da pročitate ovu knjigu. Neka ona inspiriše vašu dušu da posegne za zvezdama.

Predgovor

NeKomunistički manifest je odgovor, ili možda protivotrov za nihilizam, očajanje i kaos sa kojima se pojedinci suočavaju u modernom svetu.

Negativno nadahnuta zloglasnim “Komunističkim manifestom” Marksa i Engelsa, ova kratka knjiga teži da se obračuna sa nesvesno stečenim predrasudama i uverenjima koja ljudi svih slojeva nose sa sobom.

Dakle, umesto da se samo bacimo u manifest, mi smo bez žurbe napisali jedinstveni rečnik termina, koji vam na prvi pogled mogu izgledati nepovezani, ali kada se budu otvorile 4 glave koje se nastavljaju na rečnik, oni će zadobiti smisao.

U ovoj knjizi težimo da raspršimo ideju da se pojedinci mogu proizvoljno klasifikovati u grupe i ocenjivati kao takvi.

Tvrdimo da ljudi nisu ni rasa, ni delatnost, ni nacionalnost, ni politika, ni boja kože, ni uverenje, ni ekonomski status.

Oni su pojedinci. Koji se odlikuju svojim sopstvenim uverenjima, vrednostima i vrlinama, koji se mogu procenjivati samo po ponašanju koje će se ispoljiti kroz njihove pojedinačne, nezavisne postupke.

Naš cilj je da preusmerimo osu dalje od nekog fantastičnog političkog spektra u kome je jedino važna borba između ugnjetača i ugnjetenog, a prema opipljivijoj, realnoj borbi; to je putovanje ka postanku suverenog pojedinca, o polaganju prava na svoju autonomiju i o borbi neophodnoj da se postane najbolja verzija sebe.

Osa stvarne životne borbe nije jedna proizvoljno definisana klasa naspram druge.

Ona hoće da dosegne duh pojedinca, nasuprot kolektivnom; čija je neprestana želja da transformiše ljude u automate i tako ugasi duh.

Naš drugi cilj bio je da redefinišemo politički spektar i razdvojimo ga od organskih, prirodnih procesa inovacije, evolucije i onoga što smo nazvali “prirodni kapitalizam”.

Ovaj element će zaista osporiti mnoge unapred stvorene pojmove i mi verujemo da će veliki deo vrednosti ove knjige poticati baš od toga.

I konačno, nadamo se da će se i ova knjiga čitati nadaleko i naširoko tokom dolazećih vekova dok se svet bude razvijao daleko većom brzinom. Biće zanimljivo videti da li će Komunistički ili NeKomunistički manifest istinski izdržati test vremena.

Hvala vam što ste odvojili vreme da pročitate ovo i da preispitate sebe.

Aleks Svetski i Mark Mos
maj 2022.

Definicije

Jasno definisanje termina na samom početku je od prvostepene važnosti.

Da bismo govorili istim jezikom, i došli do nekog oblika razumevanja, moramo se složiti oko toga šta specifične reči znače.

Sledeći, prilično nekonvencionalni rečnik, položice temelj za ovo, posle čega će tvrdnje i gledišta ove knjige imati smisla.

A Priori

Saznanje koje se smatra istinitim u odsustvu iskustva ili opažanja. Saznanje koje ne zahteva dokaze. Kao $1+1=2$. Nije potrebna serija eksperimenata da bi se ovo dokazalo. A priori potiče od latinskog “iz prethodnog” ili “iz onog ranije”.

A Posteriori

Saznanje naučeno iz iskustva i opažanja. Njega nema bez dokaza. Ono je suprotno od a priori saznanja. To je latinska fraza koja znači “iz potonjeg”.

Prilagodljivost

Kao i pripremljenost, to je sposobnost i volja da se menjamo da bismo bili pogodni za različite uslove. Ona je presudna za preživljavanje i napredovanje u neprestano drugačijoj okolini.

Buržoazija

Termin koji je koristio Marks da proizvoljno klasifikuje grupu pojedinaca sa imovinom. Oni su bili pripadnici srednje do više klase i u principu preduzetnici, vlasnici biznisa i industrijalci..

Bitkoin

Savršena, stalna zaliha novca i otvorena mreža bez granica i potrebnih dozvola. Njena decentralizovana priroda čini je otpornom na cenzuru i omogućuje svakome bilo gde da bezbedno premešta vrednost bilo kuda na svetu, u bilo koje vreme, bez bilo kakvog administratora ili predstavnika vlasti.

Kantilonov efekat

Nazvan po ekonomisti iz 18. veka Ričardu Kantilonu, on objašnjava da samovoljno stvaranje novog novca u odsustvu novih dobara neće dovesti samo do toga da više novca juri istu količinu dobara, izazivajući tako

porast prosečnih cena (inflaciju), već, pošto je tom novcu potrebno vreme da prodre u privredu, inflacija cena ne poklapa se sa monetarnom inflacijom i dovodi do direktne koristi onima koji su najbliži zalihama novca, uništavajući one koji su najdalje od njih.

Kapital

Vreme, energija, supstanca/materijalni resursi, i njihovi proizvodi višeg reda.

Kapital se proteže i kroz fizički i kroz metafizički svet. Vaše misli su najdragocenija metafizička forma kapitala, vaše vreme je vaša najograničenija forma objektivno merljivog kapitala, a prirodni resursi su forma ograničenog fizičkog, opipljivog kapitala.

Kapitalizam

Možda najpogrešnije tumačena od svih reči na ovoj listi. Kapitalizam je jednostavno još jedna reč za napredak, inovaciju ili evoluciju.

Kapitalizam nije sistem vladavine, pravila ili politike. To je jedan organski proces koji se događa u svim živim ili složenim sistemima.

On je suštinski apolitičan.

Nijedno "telo" nije "zaduženo" za njega, niti mogu postojati "forme" političkog kapitalizma. Kapitalizam

jednostavno “jeste”. Kada oduzmemo sve političke definicije koje su mu dodeljivane, nalazimo da je to jednostavno prirodni proces uzimanja resursa (vremena, energije, supstance) i njihovog pretvaranja u nešto višeg reda, kvaliteta ili vrednosti.

Svi sistemi vladavine, poretka i organizacije, čak i socijalizam i komunizam, imaju kapitalizam “unutar” sebe. Pitanje je jednostavno; dokle se ovom prirodnom procesu dozvoljava da teče, i do kog stepena ga ometaju politika i kratkovida ljudska želja da kontroliše sve?

Zadati uslovi u kapitalizmu su efikasnost i uspešnost, njegov korektivni mehanizam je gubitak, a pozitivna povratna sprega je rast.

Ako je privreda složeni sistem sastavljen od ljudskih interakcija, kapitalizam je reč kojom nazivamo proces njene evolucije.

Centralno planiranje

Koncentracija ili centralizacija istraživanja, analize, planiranja i donošenja odluka. Ovaj model delovanja je raspoznatljiva karakteristika savremenih vlada, političkih grupacija i naravno, centralnih banaka.

U nekim kontekstima, dozvoljava brže donošenje odluka, ali ne donosi napredak, jer planiranje za drugoga podrazumeva znanje o tome šta taj želi ili šta mu treba u tom određenom trenutku.

Ovo je nemoguće u složenim sistemima kao što su ljudska društva ili privreda jer se količine dostupnih informacija i sposobnost za njihovu obradu koja je potrebna za analizu, a kamoli za odlučivanje o svemu, ne mogu proračunati. Ovako, ovaj model propada dok napreduje.

Kompeticija

Zadati uslov evolucije. Realnost jednog sveta u kome su resursi nejednako raspoređeni, vreme jednosmerno, a energija ograničena.

Složeni sistemi i živi organizmi moraju se boriti da opstanu. Dakle, suparništvo između entiteta (bilo da su to ćelije, višćelijski organizmi, pojedinci, biznisi ili društvene grupe) ispoljava se kada se oni nadmeću za ograničene resurse neophodne za njihovo preživljavanje.

Ovaj proces je zadati uslov prilagodljivosti i pripremljenosti, koje su centralne teme evolucije.

Komunizam

Sam Karl Marks rekao nam je da *“teorija komunizma može biti sažeta u jednoj rečenici: Ukidanje privatne svojine.”*

Složeni sistemi

Složeni sistem je onaj koji je sastavljen iz mnogo delova koji su svi međusobno povezani i deluju jedan na drugog. Primeri složenih sistema su: ljudsko telo, Zemljine mikro- i makrokline, privreda, internet, bitcoin, itd.

Napraviti modele složenih sistema je teško (ako ne i nemoguće) usled zavisnosti, kompeticije, međusobne povezanosti i bezbroj drugih nepoznatih interakcija između njihovih delova ili između datog sistema i njegovog okruženja.

Korekcija

Postupak doterivanja koji svi složeni sistemi ispoljavaju kada više nisu u ravnoteži. Korekcije su rezultat mehanizama povratne sprege koji signaliziraju

preterano istezanje, uvrtnje ili, u nekim slučajevima, udar ili uticaj spoljašnjih stimulusa.

Ovo je savršeno prirodan, i ključno važan proces urođen svim živim (složenim) sistemima. Nažalost, ljudi koji razmišljaju pravolinijski misle da je ovo na neki način problem.

Deflacija

Deflacija, kao što naziv kaže, je suprotna od inflacije. U principu, odnosi se na redukciju neke količine ili na smanjenje zaliha onoga što se meri. U ekonomskom smislu, često se (nepravilno) koristila da označi ugovorno tržište, ali u austrijskoj ekonomiji, deflacija se odnosi na “deflaciju cena”.

Ona je poželjna jer se slaže sa prirodnim napredovanjem inovacije. Drugim rečima, što smo bolji u dolaženju do nekih stvari, one treba da budu jevtinije jer možemo da uradimo više sa manje. Ovo je takođe u skladu sa zadatim uslovima evolucije i prirodnog kapitalizma, tj. efikasnošću i uspešnošću.

Decentralizacija

Raspoređivanje analize, donošenja odluka i delovanja u pravcu ivica sistema. Proces kojim se aktivnosti neke

organizacije, posebno oni koji se tiču planiranja i donošenja odluka, raspoređuju ili delegiraju dalje od centralne, autoritativne lokacije ili grupe. Suprotno od centralizacije.

Diverzitet

Stanje u kome postoji mnogo različitih, osobenih i čak divergentnih formi tipova, ideja, ili bilo koje pojedinačne stvari. Obratite pažnju na to da je jednakost prirodna suprotnost diverzitetu. Diverzitet zahteva varijaciju, razliku, nijansu i stupnjeve. Diverzitet je ono što omogućava život i rezultat je evolucione komponente “istraži/isprobaj”.

Distopija

Opis budućeg sveta ili mesta koje je u kataklizmičkom propadanju, gde se strah i nesreća mahnito šire pod tiranskim vladavinama.

Oni su nažalost nužni ishod traganja za utopijskim idealima. Ono što je za nekog Utopija, za drugog je Distopija, kao takve, obe su nepoželjne.

Ekonomija

Je složeno, ne-empirijsko proučavanje ljudske delatnosti i sa njom povezanog kretanja ograničenih resursa,

vremena i energije, ka ciljevima omeđenim prinudama fizičke realnosti.

Ekonomija je najbazičnije polje proučavanja, i njena integralna analiza podsticajnih mehanizama može da nam pomogne da bolje razumemo sve od ljudske psihologije do biologije, antropologije i čak fizike.

Ekonomija nije matematika, nije ni nauka. Ona je više “meta”, “način”, filozofija ili “zlatna nit”.

Ona je skup principa pomoću kojih se ocenjivanje vrednosti može vršiti ili razumeti.

Ekonomija (Kejnsijanska)

Pokušaj da se svede nesvodljivo polje proučavanja ekonomije na skup modela i matematičkih formula. Sve takve ekonomije su lišene bilo kakve veze sa realnim svetom, jer, za razliku od empirijskih proučavanja, ljudska delatnost i složena priroda sveta ne mogu biti ponovljene da bi se izgradio reprezentativni matematički model.

Drugim rečima, ne možemo vratiti vreme unatrag, život nije igra koju možemo ponoviti na zahtev i kad je tako, modelovanje nam može u najboljem slučaju reći nešto o prošlosti i malo o budućnosti.

Nažalost, u današnje doba, ona je postala sredstvo kojim donosimo sve velike ekonomske odluke, putem komiteta, što dovodi do destrukcije dragocenog ljudskog i prirodnog kapitala koje imamo na raspolaganju.

Izrastanje

Razvijanje takvih ponašanja ili svojstava unutar složenih sistema koji nastaju od međusobnih veza, međusobnih odnosa i interakcije delova u širem sistemu, a ne samo od pojedinačnog stimulusa ili izolovane komponente.

Entropija

Metafizička i merljiva fizička osobina svemira koja se najčešće povezuje sa napredovanjem suprotno od reda, a prema haosu, neredu, nasumičnosti ili nesigurnosti.

Fizički, to je gubitak toplote u šolji. Metafizički, ona teče u smeru suprotnom od života.

Evolucija

Evolucija je ono što se dešava kada se organizmi bilo koje vrste bore i nadmeću za ograničene resurse i energiju potrebnu za preživljavanje. Rezultat evolucije je veća pripremljenost i prilagodljivost.

U biološkim sistemima ovo može značiti promenu u naslednim osobinama tokom uzastopnih generacija, a u ekonomiji, to je hod kapitalizma ka višem i naprednijem gde se bolja roba i usluge proizvode uz upotrebu manje vremena, energije i resursa.

Pravičnost

Kada pravila igre ili sistema važe za svakog učesnika ili entitet. Pravičnost se često meša sa jednakošću, ali ustvari, ona baš vodi do nejednakosti i diverziteta, od kojih je oboje poželjno. Pravična igra dozvolice raznoliko učešće jer se kompeticija odvija preko više dimenzija. Ključ je u tome da su dogovorena pravila ista. Setite se igre košarke (pravila važe za sve) i raznolikih igrača (svaki igrač je drugačiji).

Jednakost je kada svi dobijaju isto bez obzira na njihovo ulaganje ili relativnu vrednost. Pravičnost je kada svako ima priliku da dobije rezultate samerljive sa relativnim kvalitetom ili vrednošću svog ulaganja.

Povratna sprega

Izlazna informacija sistema. Informacija koja zavisi od unetih informacija. Kod povratne sprege, izlazne

informacije sistema se upućuju natrag kao unosi, kao deo lanca uzroka i posledica.

Fiat

Dekret, sankcija, naređenje, ili objava sa vrha od strane jedne ili grupe osoba. Suprotno izrastanju i upravljanju odozdo. Fiat ili dekreti od strane onih koji imaju apsolutna ovlašćenja da ih nametnu u principu nisu u skladu sa prirodnim redom, procesima izrastanja ili vidljivom stvarnošću.

Na primer, Centralna banka je objavila da valute imaju samo onu vrednost koju je propisala ona i njeni ekvivalenti u državnoj upravi.

Pripremljenost

Ono što je baš onakvo kakvo odgovara. To je najprilagodljiviji, najkompatibilniji i najprigodniji izraz i pojava nekog entiteta. Njen zadati uslov je kompeticija.

Zadati uslov

To je obuzdavanje koje oblikuje ponašanje ili bilo koji zadatak, delatnost ili događaj koji nas primoravaju da delujemo i da proizvedemo rezultat.

U bilo kom sistemu, zadati uslov je onaj aspekt plana koji sprečava korisnika da preduzme neku radnju bez svesnog uzimanja u obzir informacija relevantnih za tu radnju. Drugim rečima on nameće svesno usmeravanje pažnje na nešto (“osvešćuje nešto”) i tako stvara “nameru” ili rukovodi izvođenjem zadatka.

Sloboda

Sposobnost da se bira u odsustvu prinude.

Slobodna trgovina

Kada dva ili više pojedinaca dobrovoljno izmenjuju robu ili usluge, opet u odsustvu prinude u obliku tarifa, taksi, ili drugog reketiranja, iznude, zahtevanja rente ili izvlačenja vrednosti.

Slobodno tržište

Tržište ili grupa pojedinaca koji se bave dobrovoljnom razmenom roba ili usluga. Slobodno tržište dozvoljava otkrivanje cene i koordinaciju proizvođača i potrošača.

Hijerarhija

Kako sistemi vrše organizaciju, prioritizaciju i selekciju. Hijerarhija je struktura koja se neizbežno pojavljuje kada čovek mora da izmeri relativnu vrednost, status, uticaj ili kompetentnost da bi mogao da izvrši selekciju. Kao i

sva oruđa, ona je apolitična i agnostička. Može se upotrebiti da omogući prioritizaciju, fokus i preferenciju; ili se može upotrebiti dekretom da zaustavi, usprotivi se i eksploatiše.

Informacije

Razumljivi, koherentni ili neka vrsta strukturiranih podataka, saznanja, fizičkog ili metafizičkog materijala koji se može preneti, saopštiti, poslati ili primiti.

Podsticaj

Nešto što ili izazove delovanje ili motiviše na primenu napora. Ohrabrenje preko očekivanja nagrade ili njegove suprotnosti, straha od kazne. Obećanje zadovoljstva.

Individualnost

Posebni karakter ili skup osobina osobe ili stvari po kome se raspoznaju među ostalima iste vrste.

Inflacija

Još jedan loše definisan termin jer zavisi od toga o inflaciji čega se govori.

Suštinsko značenje ove reči je opšti porast dotoka, zapremine ili količine nečega. Ljudi obično misle na monetarnu inflaciju kako je definisana u daljem tekstu,

ali i mnoge druge stvari mogu podleći inflaciji, od balona (napunjenih vazduhom), do ega, do količine hrane na nečijem tanjiru, broja novorođenih, cifara na bilansnom listu ili ovlašćenja prenetih na vladu.

Inflacija (monetarna)

Odnosi se na rezerve novca i na ukupni broj monetarnih jedinica koje su u upotrebi ili su emitovane.

Sve forme novca od nastanka vremena bile su predmet inflacije.

Od obećanja do soli, do kamenja, školjki, metala i, u moderno vreme, papirnog novca i digitalnih brojki nastalih u bilansima banaka i centralne banke. Čak i zlato je predmet inflacije na osnovu toga koliko ga se može iskopati i koliko je iskopano (iako je stopa ove inflacije niska, pogledati odnos “rezerva/priliv”).

Zalihe bitkoina su u inflaciji do prethodno određenog maksimuma od 21.000.000, tako da je to prva supstanca sem vremena i energije čija zaliha je fiksirana.

Što je lakše dovesti do inflacije nekog novca, lakše je manipulirati njime o trošku drugih, on može manje

tačno da bude simbol ili da predstavlja neinflatabilno vreme/energiju, i slabija je njegova sposobnost ili garancija da će predstavljati proizvod nečijeg rada.

Inflatabilan novac je iskvaren, nepouzdan i, prema toma, predstavlja besmislen jezik vrednosti.

Nezavisnost

Proizvod slobode i odgovornosti.

Luditi

Luditi su bili tajna, na zakletvi zasnovana, organizacija engleskih tekstilnih radnika u 19. veku, jedna radikalna tvorevina koja je uništila tekstilne mašine. Veruje se da je grupa uzela ime od Neda Luda, tkača iz Enstija, blizu Lestera, i, veoma nalik na marksiste, imala je loše mišljenje o progresivnoj prirodi inovacija, kompeticije i automatizacije. Izabrali su da uništavaju, a ne da grade.

Tržište

Okruženje koje olakšava razmenu roba i usluga između kupaca i prodavaca. Kada se ova razmena vrši dobrovoljno, u odsustvu reketiranja ili drugih formi iznude (npr. taksi), ono je poznato kao Slobodno tržište.

Novac

Jezik vrednosti.

Monopol

Monopol je jedan dominantan, sam entitet i jedini provajder robe ili usluge. Državna uprava je jedan primer takvog entiteta, koji ima monopol na primenu sile, emitovanje novca i donošenje zakona dekretom. Monopoli deluju u vakuumu kompeticije i nisu predmet tržišne povratne sprege, prema tome nemaju podsticaj da isporuče bolji proizvod ili uslugu, po boljoj ceni. Drugim rečima, nemaju zadati uslov efikasnosti i uspešnosti koga nalazimo u organskom kapitalističkom okruženju.

Moralni hazard

Čin preuzimanja rizika, a onda prenošenje cene bilo kakvih posledica na drugu stranku. U politici i državnoj upravi ovo se zove socijalizacija gubitaka. Kada znate da će neko ili neki drugi entitet platiti za svaku nastalu štetu, raste vaš podsticaj da i preuzmete i sakrijete rizik.

To je ponašanje preuzimača rizika koji se ne kocka svojom sopstvenom investicijom.

Organski

Organski označava sistem ekspanzije koji je i prirodni i nastaje izrastanjem. Do ove ekspanzije obično dolazi iznutra u okviru granica složenog sistema.

Objektivno

Ono što je uobičajeno ili apsolutno istina. Često se suprotstavlja subjektivnom, kao da je to njegova suprotnost, ali je ustvari iznutra nastalo svojstvo uobičajene subjektivne istine ili opažanja. To takođe znači, vezano za gore navedeno, posmatrati ili opažati bez predrasuda ili uticaja sa pojedinačne lične (ili subjektivne) tačke gledišta.

Parazit

Organizam koji živi i hrani se na ili u organizmu druge vrste i uzrokuje štetu svome domaćinu. Parazit koristi prednost vrednosti, energije ili učinka drugih bez ikakvog korisnog uzvraćanja.

Snaga (moć)

Količina energije koja se prenese ili pretvori u jedinici vremena. U socijalnom smislu, to je sposobnost da se prenosi energija ili sila, dozirana prema potrebi, na duže vreme i to uz saglasnost ili prinudno.

Prakseologija

Prakseologija je proučavanje ljudske delatnosti. To je svestrana disciplina koja uzima u obzir formalni odnos između ljudskih sredstava i ciljeva.

Prakseologija nalazi da ne možemo povući jasnu liniju između privredne delatnosti i drugih tipova ponašanja usmerenih ka cilju. Zato što “odabiranje određuje sve ljudske odluke”, mi moramo bazirati svoju analizu privredne delatnosti na “opštoj teoriji biranja i davanja prednosti”.

Proletarijat

Kako ga je definisao Marks, članovi “radničke klase” čija jedina imovina je njihov rad.

Svojina

Obično se smatra nečim opipljivim; zemlja, roba, vrednosti itd., ali svojina se proteže na nešto što je i lično a i na neopipljive stvari kao što je vaše sopstveno telo, vaše misli, kreativnost i intelektualno bogatstvo.

Privatna svojina

Ugaoni kamen civilizacije, i svojina koju eksplicitno poseduje pojedinac ili drugi privatni entitet.

Javna svojina

Imovina koju ne poseduje pojedinac ili privatni entitet. Zajednička ili društvena svojina. Podložna je tragediji zajedničkog.

Cene

Informacije na tržištu. Preferencije i intersubjektivne procene na tržištu donose se u formi cena. Cene su ono čime određujemo snabdevanje, potražnju, potrebe i zahteve i deo su mehanizma povratne sprege koja je urođena prirodnom, organskom tržištu. Cene su signalni mehanizam koji omogućuje koordinaciju, procenu vrednosti i donošenje odluka od strane učesnika tržišta.

Odgovornost

Praktična posledica slobode i sposobnost pojedinca da sam sebi nametne ograničenja koja su u skladu sa nekom željom okrenutom u budućnost, ili sa onim što je ispravno i moralno.

Socijalizam

Teorija o društvenoj organizaciji koja zastupa stav da sredstva za proizvodnju, distribucija i razmena treba da budu u posedu i regulisana od strane društva kao celine. Nažalost, donošenje odluka ne uzima u obzir razlike, pa

tako kao i drugi kolektivistički sistemi, postaje žrtva diktata i dekreta predstavnika koji su politički najveštiji.

“Stock to flow” (rezerve/priliv)

Odnos “stock-to-flow” koristi se da se procene trenutne rezerve robe ili dobara (ukupna količina trenutno dostupna) naspram inflacije ili priliva nove proizvodnje (količina iskopana u rudnicima te određene godine).

Što je veći odnos “stock to flow” neke robe ili dobara, oni teže podležu inflaciji, i time se smatraju “tvrđim”.

Dobra kao što su zlato, platina, srebro i stvari kao bitcoin pokazuju vrlo visok odnos “stock to flow” i prema tome, koriste se kao zalihe vrednosti na duže vreme.

Subjektivnost

Individualno opažanje. Odsustvo zajedničkog, objektivnog standarda. Variranje u tačkama gledišta, uverenjima, idejama, konceptualizaciji i vrednosti.

Vremenska preferencija (Prednost trenutka)

Takođe poznata i kao odloženo zadovoljenje, prednost trenutka je trenutna relativna vrednost koju pridajemo dobijanju nečega u sadašnjosti, u poređenju sa

primanjem toga u nekom kasnijem trenutku. Prednost trenutka se predstavlja matematički kao “diskontna” funkcija, ili Sadašnja vrednost/Buduća vrednost.

“Sigurna sadašnjost” uvek će se vrednovati više nego “nesigurna budućnost”, tako da je ovaj odnos uvek veći od 1. Što je veća vrednost koju čovek pridaje budućnosti (dalekovidost, planiranje na duže vreme), prednost trenutka će biti niža (i bliža vrednosti 1).

Važi i suprotno.

Neko sa “niskom” prednošću trenutka voljan je da čeka, i da doživi odloženo zadovoljenje, dok bi neko sa “visokom” prednošću trenutka radije dobio nešto sada, koga briga za budućnost. Visoka vrednost prednosti trenutka često dovodi do gubitaka, i predstavlja funkciju buduće nesigurnosti. Čvrsta valuta i ušteđevina su snage koje se ovome suprotstavljaju.

Sebični gen

Godine 1976-te, Ričard Dokins izložio je teoriju o preživljavanju kroz pogled na evoluciju i čijem centru je gen. Ona nam je dala biološku osnovu samoodržanja i proširila naše razumevanje pripremljenosti. Zato u slučaju nužde u avionu, prvo stavljate sebi masku, pre pomaganja drugima.

Država

Mari Rotbard definiše je kao *“organizaciju u društvu koja pokušava da održi monopol nad upotrebom sile i nasilja na datoj teritoriji; a posebno, to je jedina organizacija u društvu koja dobija svoj prihod ne dobrovoljnim doprinosom ili isplatom za pružene usluge, već prinudom.”*

Utopija

Izmišljena zajednica ili društvo koje poseduje, za svoje pripadnike, veoma poželjne ili skoro savršene osobine. To ime je iskovao ser Tomas Mor za svoju knjigu Utopija iz 1516-te, opisujući nepostojeće ostrvsko društvo u Novom svetu.

Nalazimo da je važno napomenuti da nema niti će ikada biti “Utopije za sve”, jer su pojedinci različiti i ono što je za jednu osobu savršena, utopijska vizija, za drugu je distopija.

Vrednost

Vrednost je stepen subjektivne sklonosti koji se pripisuje nekoj imovini, robu ili usluzi od strane pojedinca. Pošto se svi pojedinci razlikuju u svojim htenjima, potrebama i željama, ne samo u odnosu ili

suprotno jedan drugom, već i u odnosu i suprotno samom sebi u različitim trenucima, u različitim kontekstima, vrednost je subjektivna.

Ovo sa sobom donosi problem intersubjektivnosti, koji se može rešiti samo zajedničkim medijumom ili jezikom. U slučaju vrednosti, mi nazivamo ovaj jezik ili tehnologiju “novcem”.

Nasilje

Upotreba ili ispoljavanje intenzivne sile ili velike snage (moći), bilo kao prirodni fenomen (oluja je bila silovita) ili kao postupak koji namerava da povredi ili ubije nekoga ili nešto.

Dobrovoljno

Postupak koji činimo po sopstvenoj volji, bez prisile. Pojedinci su slobodni kada su njihovi izbori dobrovoljni.

Glava 1: Statičke nasuprot dinamičkih klasa

Istorija celog do sada postojećeg društva je istorija borbe, prilagođavanja, inovacije i kreativnog uništavanja.

Iako se ovo povremeno spuštalo na nivo borbe kaste i klase, to je samo jedna dimenzija mnogo šire slike “borbe”. Svaki muškarac i žena, bili oni slobodan čovek, rob, zanatlija ili menadžer, preduzetnik, umetnik, patricije, hrišćanin, musliman, šaman, monah, Azijac, Evropljanin, Amerikanac, plebejac, lord, kmet, ceh-majstor, kralj, plemić, ratnik, general ili vojnik, stajali su u nekom trenutku nasuprot jedno drugom, *i* rame uz rame jedno sa drugim.

Dinamični nastanak ljudskih plemena, kultura i zajednica u kojima su se suprotstavljeni i komplementarni modeli filozofija borili da bi otkrili kako se najbolje nositi sa realnošću nemaštine, u povremeno surovom svetu, ostavlja pojedince uvek sa izborom da ili saraduju, nadmeću se ili se ugnjetavaju.

Istorija, prema tome, priča priču o dva izbora ljudi u odnosima jednih sa drugima i u sticanju bogatstva. Kako je to rekao Franc Openhajmer; ili ekonomskim ili političkim sredstvima.

1. Ekonomska sredstva su proizvodnja i razmena privatne svojine, roba i usluga od strane privatnih pojedinaca. Ovo je multiplikativni metod dobrovoljne razmene.
2. Politička sredstva su jednostavniji metod zadobijanja roba i usluga upotrebom sile, nasilja i prinude. To je substraktivni metod jednostrane konfiskacije, metod pozitivne nule.

Postojanje ovog izbora dovodi do sveta koji je uvek u promenama, klataći se između ekstrema organske, spontano izrasle slobode pojedinca s jedne strane i, naređene sa vrha, kolektivne prisile sa druge strane.

Individualna sloboda organizovana je široko, kroz mnoštvo dimenzija i hijerarhija kompetencije, dok je kolektivna prisila organizovana na centralizovan način dekretom, što ne dovodi do funkcionalnih hijerarhija, već do naduvanih, rasipničkih, moralno nepodnošljivih birokratija.

Ako se, prema tome, naša borba u svim prethodnim dobima može rezimirati, to bi bila borba pojedinca da održi autonomiju i nezavisnost protiv kolektivne upotrebe političke moći da grupiše pojedince u klase da bi izvlačila bogatstvo. Borba decentralizacije protiv centralizacije. Borba odlučivanja

odozdo protiv odlučivanja odozgo. Borba prirodnog i organskog protiv dekreta i veštačkog.

Društvena pokretljivost

Jedan od najzloćudnijih problema koji izjedaju čovečanstvo, barem u društvenom smislu, jeste okoštavanje klasa. Dok je Marks možda bio u pravu što je ukazao na ugnjetavanje jednih drugima, njegova je greška što je smatrao da postoje samo dve klase, i da je moguće nekako stisnuti sve u “jednu klasu”.

Kao što smo videli, ovo ne samo da je propalo, jer su ljudi raznovrsni, već se ispostavilo da su dve klase napravljene “dekretom”, tj.; “javni predstavnici” koji su postali “država”, koji su nagomilali svu moć i koji su iznad svake osude, i privatni pojedinci, koji su postali robovi te države.

Rezultat je gori od feudalizma, “drugarskog” kapitalizma ili kastinskog sistema. U stvari, pred nama je još bajatiji sistem nalik na kastinski.

Marks i Engels ukazuju:

“moderno buržoasko društvo koje je izniklo iz ruševina feudalnog društva nije se obračunalo sa klasnim

antagonizmom. Ono je samo uspostavilo nove klase, nove uslove ugnjetavanja, nove forme borbe umesto starih.”

Ako ostavimo po strani proizvoljnu kategorizaciju klasa, ovo je naravno istina i deo je dinamičke prirode borbe čoveka kroz istoriju. Njihova greška bila je to što su smatrali da bi društvo moglo doći do neke vrste konačnog stanja konvergirajući u dve klase, koje nisu definisane pojedincima od kojih su sastavljene već dekretom samih Marksa i Engelsa.

Onda su pretpostavili da je odgovor u tome da se “obračunamo” sa jednom od tih klasa, i poslednja, radnička klasa bi došla do tačke u kojoj više ne bi bilo borbe. Ne samo da nisu poznavali ljudsku prirodu, već su bili slepi za istinu da je život samo jedno putovanje otkrivanja i upuštanja u jedan viši kvalitet borbe.

Pronaći zlatnu nit koja se provlači kroz svaku disciplinu, i upotrebiti principe koje usput sakupimo da bismo razumeli kako najbolje da živimo. Ovaj proces je proces pokretljivosti. Proces u kome se podižete i padate natrag dole kao rezultat posledica vaših dela. Krajnji ishodi su nejednako raspodeljeni, naravno, ali su pravični u sistemu gde pravila važe za sve.

Nejednakost nije problem kada imate društvenu pokretljivost. Ustvari, ona je poželjna, jer ne samo da čini svet raznolikim, već daje pojedincima budućnost punu smisla kojoj će težiti.

Ono što Marks i drugi sterilni, empirijski nastrojani filozofi nisu uspjeli da shvate je da ljude primarno ne goni volja za moći, već volja za smislom. Smisao zahteva nešto čemu se teži i predstavlja nešto što svaki pojedinac mora otkriti sam za sebe.

Osim toga, dok mnogi žele više bogatstva, više vrednih stvari i više svojine, drugi hoće upravo suprotno. Oni bi radije živeli slobodni od materijalnih ograničenja i odgovornosti koje ih pritiskaju. Još jedan primer nedostatka razumevanja ljudske psihologije koja se pokazala u marksističkoj doktrini.

Prema tome, možemo organizovati društvo nekim dekretom odozgo da bismo ograničili moć (što uvek propadne jer je vrh ono odakle dolaze dekreti ali i gde je koncentrisana moć), ili joj možemo dopustiti da sama nastane odozdo gde pojedinci mogu da otkriju svoj sopstveni smisao i da teže da postanu najbolje verzije sebe.

Istorija je zatrpana varijacama hijerarhija, i opšta tema do današnjeg dana je neka vrsta društvene pokretljivosti unutar

prilično statičkih klasa koje su okoštale tokom vremena zbog zamene kompetentnosti naredbama ili dekretima.

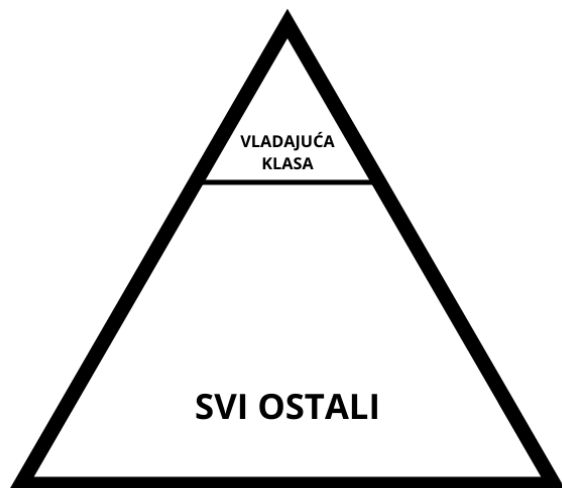
Feudalna: Učvršćena nasleđivanjem

“Drugarska”: Učvršćena politički i ekonomski

Komunistička: Učvršćena politički

Mi predlažemo transformaciju i reorganizaciju društva ne dekretom, već prirodnom, samostalno izraslom silom kompetencije i slobode.

Društvo dinamičke nejednakosti, gde klase nastavljaju da postoje (i uvek će postojati), ali su propustljive. Gde je mogućnost uzdizanja dostupna svima, i takođe je svako podložan riziku neuspeha i pada u hijerarhiji. Kretanje naviše postaje funkcija rada, kompetentnosti, veštine, talenta, upornosti, želje, volje i naravno, sreće.

Kretanje nadole je funkcija rasipanja, lošeg proračuna, grešaka, rđavog prosuđivanja, nemoralnog ponašanja, nekompetentnosti, lenjosti i naravno, loše sreće.

Kako možemo ovo da uradimo?

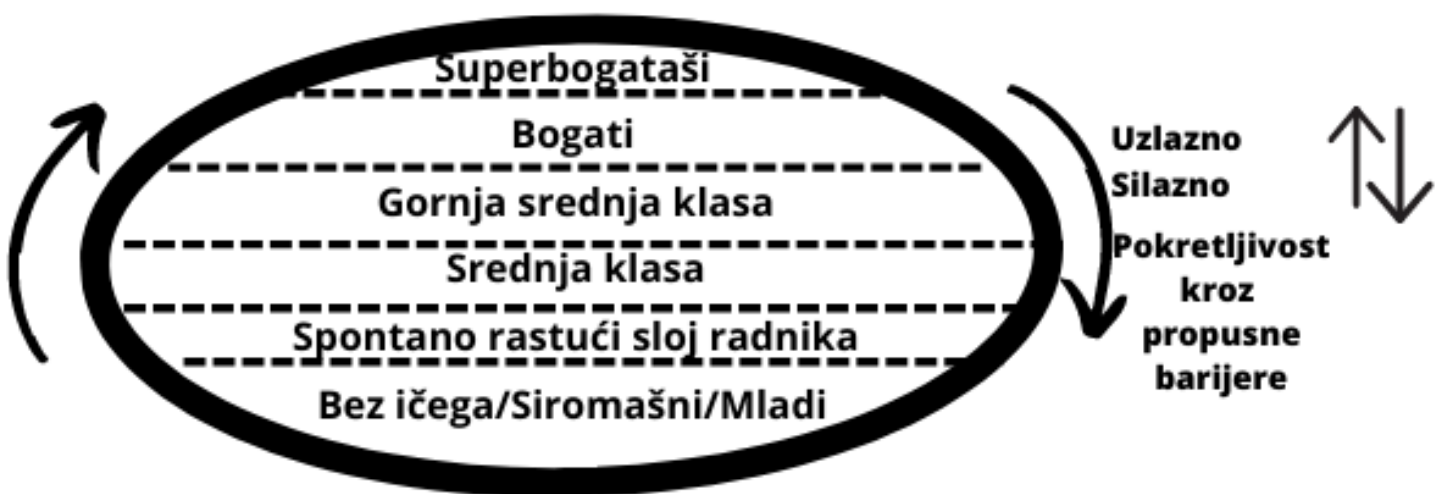
Prvi korak je *skloni se s puta*.

Kada se to uradi, pojedinci mogu da preuzmu svoju sopstvenu budućnost i da postanu odgovorna, suverena, kompetentna verzija samih sebe u dimenzijama koje sami odaberu ili za koje su prirodno predoređeni.

Tokom vremena, može izgledati slično dole prikazanom:

Slobodno tržište: Dinamička, socijalna pokretljivost

Kapitalista / Meritokratija

“feudalni svojinski odnosi više nisu bili komaptibilni sa već razvijenim proizvodnim snagama; postali su samo dodatni okovi. Morali su biti zdrobljeni; zdrobljeni su”

- Marks i Engels; Komunistički manifest

Feudalne hijerarhije našle su se oči u oči sa hijerarhijama kompetentnosti i rezultat je bio da su prirodne, organske snage, snage slobodnog tržišta, transformisale prethodne feudalne svojinske odnose.

Ovo je po definiciji bila oslobađajuća sila za sve one korisne ljude podređene velikim delom ustajalim, naslednim, feudalnim hijerarhijama.

Ove hijerarhije nastajale su vekovima, prvo kao rezultat pobede, kompetentnosti, hrabrosti, odvažnosti i viteštva, ali su propadale tokom generacija vladavine nosilaca prava, ušuškanih, besmislenih i često beskorisnih.

Takozvana buržoaska klasa ustala je i kroz primenu matematike, finansija, nauke i tehnologije bila je u stanju da donese napredak milionim i da nadmaši svoje prethodne gospodare.

Oni su obezbedili više vrednosti, i tržište je odabralo.

Evolucija je odabrala.

Problem je nastao kada su politički paraziti krenuli da pokušavaju i kanališu tu prirodnu snagu kolektivne ljudske prirode (progres i inovaciju) i da je koriste za političku prednost.

Do ove tačke, čovek bi mogao saosećati sa Marksom. Nova grupa političkih parazita zamenila je staru i nisu bili bolji od onih koje su skinuli sa trona. Umesto da slave proces koji je omogućio njihovu emancipaciju, nouveau riche stvorili su novog birokratskog Levijatana i napravili regulatorne rovove¹ koji su ne samo gušili napredak već i priliku da se kompetentni pojedinci sami uzdignu.

¹eng. *moats* –rovovi – snažna sposobnost da se osvojeno tržište odbrani od nove konkurencije; regulatorni rovovi – odbrana od konkurencije primenom zakonske regulative

Dinamička nejednakost

“Niko nije jednak sa nekim drugim, čak ni isti čovek nije jednak sa samim sobom u različitim danima.”

- *Tomas Sol*

Ne možete stvoriti dinamičku jednakost pokušavajući da (koliko god to bilo uzalud) podignete nivo onih na dnu. Umesto toga, sistem mora dozvoliti (kako bi rekao Talebov pisac iz senke) da bogati rotiraju.

U kontekstu statusa, da bi oni na “dnu” imali *mogućnost* da se popnu, *mogućnost* da padnu mora postojati za one na vrhu. A da bi ostalo organsko i dinamičko, ni jedno ne može da se desi silom, već isključivo o kroz kompetentnost ili njen nedostatak.

Prema tome, pitanje nije:

“Kako da zaustavimo motor sveta i stvorimo jednu statičnu klasu kojim vlada jedno statično predstavničko telo?”

Pitanje je:

“Kako ćemo obezbediti društvenu pokretljivost i dinamičku nejednakost čiji sastav je određen

kompetentnošću, u mnogobrojnim dimenzijama kojima se meri status?”

Tu priliku imamo sa bitkoinom, naprimer. Po prvi put u istoriji, mogućnost kretanja naviše postoji jer oni “na dnu” mogu službeno da sačuvaju i zaštite proizvod svoga rada, a kretanje naniže postoji jer oni “na vrhu” ne mogu više da socijalizuju svoje gubitke štampanjem novog novca, ili premeštanjem troškova loših odluka na one koje “predstavljaju”.

U organskom, kapitalističkom društvu gde politička vladajuća klasa nije sposobna da proizvoljno ispovrta novac ni iz čega za sebe, ako vi dodajete više vrednosti, obavljate više rada, obezbeđujete bolju uslugu, pravite bolji proizvod ili pravite bolje odluke u životu, vi ćete se popeti.

Ako trošite više nego što proizvodite, ako ste rasipni, ako donosite loše odluke o investiranju, ako straćite sav svoj novac na zabave i alkohol, onda pogodite šta, ne možete ga više štampati ili oporezovati druge zbog svojih gubitaka. Pašćete niz društvenu lestvicu.

To je pravično, a rezultat je nejednak.
A to je upravo kako treba da bude.

“Prava jednakost je jednakost u verovatnoći.”

- Nasim Nikolas Taleb

Ovo će onda omogućiti nastanak funkcionalnih, korisnih, dinamičnih hijerarhija kompetentnosti.

Organske hijerarhije

Hijerarhije dominantnosti su prirodni fenomeni, koji se nalaze u svim jednostavnim, linearnim, a posebno složenim živim sistemima. Hijerarhije moraju da se razvijaju jer život mora da vrši selekciju. Da bi to moglo, mora postojati metod prioritizacije. Mi to nazivamo hijerarhija. Nikako ne nagoveštavam da postoji “jedini” pravi način. Život nije tako jednostavan.

Živimo u složenom svetu gde se hijerarhije i metodi prioritizacije razvijaju po više dimenzija. Setite se da su ljudi subjektivna bića koja poštuju određene vrednosti.

Tako da pitanje nije da li hijerarhije treba da postoje ili ne (to je kao kada bi se svađali oko postojanja gravitacije), već *“u kojoj formi najviše pomažu životu”*?

Koji kraj spektra život<>smrt treba da pokušamo da oblikujemo?

S jedne strane, imamo hijerarhije određene dekretom. One su neprirodne i silom nametnute sa vrha naniže. One postoje na osnovu naredbe (fiat) i zato što odabrani članovi stavljaju malo ili nimalo na kocku; one se formiraju o trošku i na račun isključenja mnogih.

S druge strane, imamo one koje su prirodne i koje spontano izrastaju. Najbolje ih je klasifikovati kao hijerarhije kompetentnosti, gde je status funkcija učinka i rezultata. Učesnici se takođe u principu “kockaju svojim životom”, pa su one zato više ergodske i dinamičnije.

Zatim, naravno, postoji i sve što je između. Ako nam je moderno doba išta pokazalo, to je da će institucije koje su možda prvobitno nastale zbog kompetentnosti i želje za redom, ali su se zacementirale pomoću naredbe (fiat) i tako postale monopolističke, ne samo početi da propadaju, već će takođe imati nenamerne posledice koje mogu predstavljati veću opasnost po život od originalnog haosa koji su krenule da regulišu.

Sam Marks je primetio da je progres, ili kapitalizam, podložan korekcijama, iako je bio nesvestan koncepta “kreativnog uništavanja”.

Možda je to bio uticaj perioda u kome je rođen, ili je bilo deo njegovog temperamenta, ali mi smo sada pametniji.

“U ovim krizama, veliki deo ne samo postojećih proizvoda, već takođe i prethodno stvorenih proizvodnih snaga, bivaju s vremena na vreme uništeni.”

-Marks

Kao što su mali, periodični šumski požari neophodni za izbegavanje velikih, decenijskih, katastrofalnih šumskih požara koji mogu da unište površinski sloj zemljišta, ciklusi proizvodnje prirodno doživljavaju korekcije.

Možemo ih nazvati krizama, ali to tržište signalizira preveliku proizvodnju. To su mali šumski požari koji moraju da se dešavaju u redovnim intervalima da bi održali integritet većeg sistema.

Bez neprestane korekcije, bez neophodne povratne sprege, prevelika ili premala proizvodnja mogu da se

otmu kontroli sve dok se društvo ne uruši, ili prirodni resursi ne budu potpuno iscrpljeni. To smo videli mnogo puta širom sveta u državama sa centralnim planiranjem i upravljanjem.

Ono što se desilo sa šumama u Kini pod Maom, na primer, bila je ekološka katastrofa monumentalnih razmera za koju je malo njih čak i čulo.

Mi čak vidimo istinitost ovoga u kontekstu koji poznaju oni koji su u softverskoj industriji. Razlika u razvoju između Voterfola i Edžajla. Prvi je isuviše isplaniran, drugi iterativan. Prvim se upravlja centralno dok se drugi usmerava i prilagođava po ivicama (decentralizovano). Prvi donosi prerane pretpostavke i na kraju promašuje metu, drugi se konstantno prilagođava, koriguje i razvija se u hodu.

Ovo još jednom odražava dinamičku prirodu progresiva. Inovacija nije samo korigovanje samog sebe sve vreme kroz dualističko kreativno uništavanje, već je ona po definiciji nejednako raspoređena. Mi se moramo skloniti s puta i prestati da pokušavamo da kontrolišemo status politički i veštački. Društvo će pronaći svoju sopstvenu dinamičku ravnotežu i formiraće svoje sopstvene

dinamičke hijerarhije, prirodno, kroz povratnu spregu i korigovanje, rizik i nagradu, zadovoljstvo i bol.

To će se dešavati lokalno, i prema tome, biće decentralizovano i odvijaće se različitim brzinama. To je progres.

Nejednak progres > Jednako uništenje

Entropija je neodoljiva sila koja slama ljudsko telo tokom vremena, hladi toplu vodu i pretvara sve “državne uprave većine” u sve gore i gore “tiranije kretena”.

Život je progresivna sila koja dostiže entropiju i suprotstavlja joj se, i to čini *kroz* svakog pojedinca. Ona ne može biti jednaka, jer njena brzina, jačina i energija variraju. Kao rezultat toga, progres je nešto što se odvija neravnomerno.

Uništavanje, sa druge strane, može se primeniti i nametnuti mnogo ravnomernije. Uvek je lakše rušiti nekoga nego ga podići. Lakše je uništavati nego graditi. Zato, politika je uvek podložna entropijskim tendencijama.

Pojedinac koji živi i diše sposoban je da se suprotstavi entropiji. On je sposoban da raste, da se širi i evoluira različitim brzinama iz različitih razloga, i u različitim dimenzijama. On može u isto vreme biti povučen ka boljoj budućnosti i odgurnut od trule prošlosti.

Imaginarni kolektiv nema ni dušu ni telo, ni um i ne može se suprotstaviti entropiji. Kako raste po dimenzijama, on propada u integritetu, kako se širi, on okoštava i potaje lomljiviji.

Rast, progres, evolucija i inovacija su carstvo pojedinca.

Ništa od toga nije linearno i duž tog puta biće kreativnog uništavanja, pobednika i gubitnika, usklađivanja i korigovanja, ali takva je lepota života.

Marks zapaža sledeće: *“Mesto manufakture preuzeo je džin, Moderna industrija; mesto industrijske srednje klase, industrijski milioneri, predvodnici celih industrijskih armija, moderna buržoazija.”*

I opet on ovo predstavlja u negativnoj svetlosti kao da je ovaj konačni uspon buržoazije poslednje i konačno stanje.

U stvari, izgleda da marksističko i ludističko razmišljanje dele sličan nedostatak u svome uverenju da progres ima neku gornju granicu ili da će nastati neka konačna, statična klasna struktura i osim ako je sa vlasti ne svuče radnička klasa, nikada neće moći da bude promenjena.

Dakle, oni naivno predlažu da prestanemo sa svakim progresom, izjednačimo sve i rasporedimo sve resurse podjednako kao da su život i društvo nešto što može ostati statično ili da su problemi nekog čoveka samo funkcija njegove materijalne imovine.

Ovo pokazuje i krajnji nedostatak razumevanja ljudske psihe i ljudskog duha (on će se uvek uzdizati) i potpuni nedostatak vere u sposobnost čovečanstva da se penje do novih visina putem eksperimentisanja i dovitljivosti pojedinaca od kojih je sastavljeno.

Marksisti i luditi ciljaju toliko nisko, da potpuno promašuju istinski potencijal ljudi. Sa pozicije straha i oskudice, oni su odabrali da gomilaju birokratiju da bi očuvali (i time istrošili) kapital koji je stvoren do danas. Za uzvrat, oni ubijaju ljudski duh i guše njegovu želju da se uzdiže. To je tužan, nihilistički i sitničav pogled na svet koji dovodi do visoke vrednosti prednosti trenutka,

nebrižljivog ponašanja i neprestanog umanjivanja dragocenog kapitala tokom vremena.

Inovacija pobeđuje monopole

Pitajte laika kako nastaju monopoli i on će možda nesvesno reći “kapitalizam”. Ovim pogrešnim shvatanjem moramo se pozabaviti i odbaciti ga ako ćemo da napredujemo kao vrsta. Monopoli ne mogu niti nastati niti ostati stabilni na prirodan način. Oni mogu opstati samo dekretom.

Marks ukazuje (protivrečeći svojim ranijim tvrdnjama) da:

“Oružje kojim je buržoazija oborila feudalizam na zemlju sada je okrenuto protiv same buržoazije.”

Za divno čudo, bio je u pravu, ali još jednom ne iz onih razloga iz kojih je on mislio.

Oružja matematike, nauke, novca i slobodnih tržišta smatraju odgovornim one koji vladaju njima isto kao što napadaju one koji ih ignorišu. To je prirodni zakon i red. To je ono što sistem održava stabilnim i dinamičnim. To je ono što mi hoćemo.

Mogli biste reći: “O, da, lako je vama to da kažete, ali ako ih ne zaustavimo, pohlepni kapitalisti, industrijalci, tehnolozi (i ostali) prikupiće sav dostupni kapital i mi ćemo biti njihovi robovi.”

Ko veruje da ovo može biti istina, ne razume dinamičku prirodu života, suštinsko načelo inovacije, i problem gradacije, tj. što je nešto više poraslo, postaje manje okretno i prilagodljivo.

Inovacija je simbioza kreativnosti i uništavanja na putu ka većoj efikasnosti i uspešnosti. Okretnost, obnavljanje, korigovanje i ponovno otkrivanje su deo njene DNK, i savršeno su ovekovečeni u razlici između razvoja Edžajla i Voterfola koja je već opisana, ili čak i u gerilskom ratu.

Mora se jasno i jednostavno reći da nesputani kapitalizam ne može dovesti ni do dugotrajne koncentracije, centralizacije ili monopolizacije jer kompetitivna priroda slobodnog tržišta znači manje, veštije, okretnije igrače koji kolektivno vladaju većom inteligencijom, snagom, kompetentnošću i sposobnošću.

Ako verujemo da sama veličina ili duže postojanje mogu da nadmaše inovaciju, i da jedan veliki igrač može da nagomila svo bogatstvo, znači da ignorišemo to što je Epl preuzeo IBM, Fejsbuk dominirao nad MajSpejsom, Netflix zasenio Blokbaster, Tesla pobedio GPI, što su dobici na tržištu kompanija sa tehnologijom starom jednu deceniju pomračili dobit kompanije stare jedan vek, a bitkoin narastao 100 miliona procenata prema dolaru od trenutka uvođenja.

Stvarnost je da David uvek pobeđuje Golijata čak i kada su karte napakovane protiv njega.

Svet danas funkcioniše po “drugarskom” principu i podleže Kantilonom efektu. Države donose propise štiteći svoje korporativne partnere od kompeticije, a neposredna blizina monetarne slavine znači da gomilaju još i više bogatstva, na račun produktivnih članova društva.

Dakle, igra koju zaista igraju je “**glava, ja dobijam, pismo, ti gubiš.**”

Ali uprkos toj prednosti, veliki korporativni partneri i dalje gube u nadmetanju sa manjim, sposobnijim, novijim, okretnijim i inovativnijim takmičarima. .

Kada bismo mogli da srušimo zidove “drugarskog” ponašanja, ponovo uvedemo ekonomske posledice za donete odluke (makro i mikro), i omogućimo slobodnu, dobrovoljnu trgovinu između pojedinaca, onda bismo mogli da stvorimo dinamičniji svet u kome najkompetentniji ljudi mogu da podignu kvalitet života za svakoga.

To je snaga ljudskog duha kome je dozvoljeno da posegne za zvezdama.

Možda će ovo postići da se ispuni jedna od podnošljivijih Marksovih želja; ustanak i oslobođenje majstora i zanatlije.

Majstor i zanatlija

Marks ukazuje da:

“Moderna industrija pretvorila je malu radionicu patrijarhalnog majstora u veliku fabriku industrijskog kapitaliste. Mase radnika, zgomilanih u fabrici, organizovane su kao vojska.

Kao redovi industrijske armije stavljeni su pod komandu savršene hijerarhije oficira i narednika”

I jedno vreme on je bio u pravu. Ovaj proces sistematizacije i centralizacije dogodio se kada su ljudi krenuli da se podižu i izlaze iz šanaca, seoskih imanja i sirotinjskih naselja feudalnih hijerarhija.

Ali kao što je već pomenuto, čak i od strane samog Marksa, oružja koja je upotrebila buržoazija okrenula su se protiv nje.

S jedne strane, kompeticija snižava cenu rada, ali s druge, nove tehnologije, proizvodi, usluge i industrije su u nastajanju, i sa njima nove dimenzije i zahtevi za talentima, veštinama i kompetentnošću počinju da vrše pritisak naviše na prosečnu cenu rada.

Naravno da ovo ne znači otpuštanje radnika, ali u tome ima istine za mnoge vrste rada. U početku. Uz pojavu kompetitivnog napretka, nastaju prilike za nekvalifikovane radnike da postanu kvalifikovani, što sa svoje strane stvara nedostatak nekvalifikovanih, što ili vodi do više kompeticije za manje radnika, ili postaje zadati uslov za mašine i automatizovane procese

koji u potpunosti izbacuju iz upotrebe nekvalifikovane radnike.

Izbacivanje iz upotrebe usled automatizacije nije “loša” stvar, iako luditi i neo-luditi to podjednako sporo shvataju, jer u proseku, ono stvara pokretljivost naviše i prenosi monotone, besmislene poslove, na koje se marksisti žale, na mašine i automate.

Na ovaj način, stvara se više bogatstva uz manje napora i ručnog rada. Ljudi onda mogu da se kreću naviše po Maslovljevoj hijerarhiji ne preko nekog komitetskog lažnog dekreta, već pomoću dosetljivosti i inovacija. Ljudi još jednom imaju prostor da postanu umetnici, zanatlije i majstori. Kao što smo videli u tehnološkim i informatičkim revolucijama, nastale su potpuno nove forme kapitala, roba i usluga, od kreatora sadržaja do programera i do zvezda Jutjuba i grafičkih dizajnera.

Umesto da, kao što je Marks rekao:

“Niži slojevi srednje klase, mali trgovci, vlasnici prodavnica, i bivši trgovci uopšte, zanatlije i seljaci” tonući u neki proizvoljno proglašeni proletarijat, koji ne može da se nadmeće sa velikim kapitalistima, preko

inovacija i svesnim naporom, mogli smo da zaradimo svoj put naviše.

Kao i u modelu planiranja “dupli dijamant”², čovečanstvo je moralo da odraste kroz proces centralizacije i prevaziđenosti ropskog rada da bi se probilo iz siromaštva.

I sada, posle sveg ovog vremena koje je proteklo od Marksa i ludita koji su mu prethodili, reklo bi se da je ovo bio period istinski težak kao nijedan drugi.

Ali ne samo da putovanje od hiljadu milja počinje jednim korakom, nego su početni koraci uvek najteži. Kočenje ovog procesa nikada nije bilo odgovor, i nikada neće biti. Odgovor je – skloniti se s puta.

“Ako prolazite kroz pakao, nastavite da idete.”

- Čerčil

Neophodni obred prijema u grupu za sve ljude jeste da jedu govno pre nego što će jesti kavijar. Sem ako niste srećni i imate titulu. U kom slučaju, na slobodnom tržištu, ješćete kavijar sada a možda ćete jednog dana jesti govno.

² „Dupli dijamant“ je naziv popularnog vizuelnog prikaza procesa planiranja i razvoja inovacije koji se sastoji iz dva divergentna i dva konvergentna koraka i ima izgled dva dijamanta u nizu.

Ovo me podseća na citat Edmona Dantesa pre nego što je postao grof Monte Kristo. Kada mu je njegov učitelj “Sveštenik” zatražio da definiše ekonomiju, njegov stenografski odgovor je bio: “kopaj sada, novac kasnije.”

To je zakon setve pre žetve, ili jednostavno stvarnost proizvodnje pre upotrebe.

To je a priori zakon prirode; da je čovečanstvo kao kolektivna celina moralo da se penje naviše počevši od nule.

Ovo putovanje je bilo i biće po definiciji teško, prljavo i imaće prepreke duž puta, ali je neophodno, i sa ove tačke gledišta, isplati se.

Glava 2: Kompetentni pojedinac

Kakva je veza između pojedinca i kolektiva (grupe)?

Pojedinac je član kolektiva, i u stvari, zavisno od forme merenja koje se primenjuje (veštine, posao, rasa, rod, politički stavovi, seksualna orijentacija, itd.) može istovremeno biti član mnogih kolektiva. U stvari, u raznim stupnjevima svog života, on može biti deo kolektiva koji se razilaze ili suprotstavljaju.

Dakle, ne može se meriti pojedinac samo po grupi u kojoj je on ili ona u određenom trenutku, ili na određenom mestu, već moramo to činiti na osnovu njihovog karaktera, ponašanja i vrednosti.

Na taj način, imamo stvarne pojedince koji sačinjavaju raznoliki skup grupa, ali nemamo i stvarnu "grupu" kojoj uvek pripada raznoliki skup pojedinaca.

Drugim rečima, nema borbe između proizvoljno definisane "buržoasko" vladajuće klase i potlačene klase "proletarijata". Postoje samo raznoliki pojedinci koji nekada štrče, nekada su svrstani i uvek različiti po sposobnosti, kompetentnosti, vrednostima, željama, potrebama i htenjima.

Njihova borba je sa onima koji uzimaju pravo da ih predstavljaju i mere ih kao obične cifre u tabelama ili kao priveske države. Klasni ili kolektivistički model vrednuje pojedince kao klonove u nekoj grupi, ignorišući sve nijanse.

Mi verujemo da ljudi treba da budu vrednovani kao pojedinci, i prema tome predlažemo model organizacije koji postavlja svakog pojedinca u centar njegovih sopstvenih poslova, sa dobrovoljnim pravom da se povremeno svrsta sa drugim pojedincima koji dele zajedničke vrednosti ili ciljeve.

Ovo svrstavanje može se ispoljiti kao grupa, udruženje, savez ili društvena zajednica. Ono se može menjati, ono se može prilagođavati, ali nikada ne treba da bude prinudno.

I kao najogoljenija suprotnost marksističkoj doktrini, njihov identitet trebalo bi da bude definisan iznutra, a ne spolja, i svaka kategorizacija grupe od strane članova ili posmatrača trebalo bi da bude podređena kategorizaciji svakog nezavisnog pojedinca.

Njihova sopstvena kompetentnost (u bilo kojoj dimenziji) je idealno merilo, a slobodno tržište je organski oblik saradnje u kome organizacija kreće sa dna ka vrhu. Ono može biti u neredu, ali i priroda je takva, i to je ono što je čini divnom.

Da bi ovo funkcionisalo, mi suprotstavljamo marksističkom rezimeu Komunističkog manifesta naš sopstveni:

U izrazu; Očuvanje privatne svojine. Sada biste vi mogli reći: "Mislite li na velike vile superbogatih koji eksploatišu siromašne? A mi bismo rekli, "nije bitno."

Da bi sistem kompetentnosti funkcionisao, ista pravila moraju važiti za sve učesnike.

Prvo pravilo je da "Svaki pojedinac poseduje sebe, jer je on, njegove misli i njegov um njegova primarna forma privatne svojine."

Drugo pravilo je, "Ono što pojedinac stvori ili proizvede koristeći svoje vreme, energiju ili resurse koje je pribavio kroz dobrovoljnu trgovinu (ili na koje će tek imati pravo) može postati njegova privatna svojina."

Treće pravilo je da pojedinac mora preživeti, dakle, njegovi postupci su u principu usmereni prema samoodržanju pre svega u osnovnom smislu, a zatim i u smislu dužih vremenskih horizonata. Ovo je prednost trenutka u akciji. Sada uvek pretegne nad kasnije, ali kada rešimo pitanje sadašnjosti, možemo rastegnuti svoju perspektivu, produžiti svoj vremenski horizont i razmišljati više o onome kasnije.

Što smo više slobodni da razmišljamo o onome kasnije, možemo duže da odlažemo zadovoljenje i da gomilamo više trenutnog kapitala za buduću upotrebu.

U stvari, ono što gomilanje kapitala (štednja kao jasan primer) čini, jeste da smanjuje nesigurnost u budućnosti. To je čin samoodržanja.

Ovi suštinski principi čine osnovu civilizacije. U njihovom odsustvu možemo samo imati nazadovanje i decivilizaciju.

Ove principe sledi neophodnost specijalizovanja i trgovanja. Nijedan pojedinac ne može da radi sve, a grupa specijalista može da nadmaši jednog talentovanog za sve, bio on majstor ili ne.

Dakle, kompetentni pojedinac mora otkriti način da deponuje i čuva proizvod svog rada ne samo za buduću upotrebu, već za trgovinu sa drugima, iz čega proističu dva nova problema:

(1) Problem intersubjektivne vrednosti i **(2)** izostanak koincidencije želja.

Obadva se rešavaju tehnologijom koju nazivamo novac. Iako je bilo mnogo "formi" novca, ili roba i predmeta koji su predstavljali "novac" (od stena, do školjki, do kamenja, do zlata i do papira), njegova metafizička priroda nikada se nije menjala. On je bio sa nama od početka vremena, i biće tu do kraja, sve dok raznoliki ljudi sa subjektivnim potrebama, htenjima i vrednostima hoće da trguju svojim idejama ili proizvodima svog rada.

U stvari, jedini način da kompetentni pojedinci uspešno komuniciraju jeste trgovina, promet, i upotreba efikasnog jezika vrednosti (novca). Dakle, učestvovanje u "emancipaciji čovečanstva" nije u tome da se kontroliše tuđa sposobnost da proizvodi, konzumira, trguje ili učestvuje u prometu, nego bi trebalo da bude u tome da se traga za otkrićem zajedničkog jezika

vrednosti, kao što je matematika, na koju niko ne može da utiče ni da je kontroliše.

Novac kao skup neizmenljivih pravila, koji žive u carstvu nepromenljivog i objektivnog. Mi verujemo da je bitkoin rešio ovaj problem izvan svake senke sumnje, ali o tome ćemo više kasnije.

Obratite pažnju da smo se tokom ove glave pozivali na “kompetentnog pojedinca”.

Nekompetentan, zavidljiv, neobrazovan i ili možda očajan pojedinac može odabrati politička sredstva samoodržavanja i sticanja bogatstva; i, na taj način, konfiskovati ga od nekog drugog.

Inkompetentni pojedinac hoće da se obračuna i sa izrastajućom objektivnom realnošću i sa pojedinačnom subjektivnom vrednošću.

On više voli da ih dekretom zameni nekim oblikom “sveobuhvatne objektivnosti” kojoj svako mora da se prilagodi, koja je natopljena moralnom relativnošću (senka subjektivnog) i upakovana u njegov sopstveni oblik proizvoljnih pravila.

Prema tome, nekompetentni pojedinac se više zanima za “vladanje” nego za “pravila”. Zanima ga moć doneta dekretom a ne ugled stečen kompetentnošću. Ovo je naravno veliki deo onoga što je Marks zastupao.

“Neposredni cilj komunista je formiranje klase od proletarijata, da se buržoazija zbaci sa vlasti, da se potvrdi osvajanja političke moći od strane proletarijata.”

Karl Marks, Komunistički manifest

Svojina

Osobina po kojoj se raspoznaje pojedinac jeste sposobnost da upravlja sobom onako kako smatra da treba, i da bira sredstva koja vode ka željenim ciljevima. Drugo je pitanje da li će postići cilj ili neće, a odgovor na njega je složena mešavina kompetentnosti, pravog trenutka, sreće, okolnosti, upornosti i bezbrojnih drugih faktora. Istinski uspeh ne može se proglasiti dekretom.

U svakom slučaju, da bi ovo uradio, pojedinac mora imati kontrolu nad svojom sopstvenom svojinom..

Privatna svojina počinje sa pojedincem, njegovim umom, njegovim telom i njegovim duhom. Ona se

proteže na materijalne resurse koje smo stekli preko dobrovoljne razmene ili prvobitnog sticanja, u koje smo odabrali da uložimo svoje vreme, energiju i napore.

Ovde se privatna svojina susreće sa kapitalizmom. Ne zaboravite da je kapitalizam prosto proces transformisanja haosa u nešto uređenije. Novi

poredak dolazi sa novim skupom nepoznatih (u proseku; sa haosom), što zahteva transformaciju višeg haosa u viši poredak.

I tako, proces se nastavlja.

Ali, prema Marksu i Komunističkom manifestu, moramo ukinuti svu privatnu svojinu.

Šta ovo uopšte znači? Marks pokušava da to razjasni ukazujući na devet desetina ljudi koji nemaju svojinu i na taj način ukidanje svojine znači njenu konfiskaciju od proizvoljno klasifikovanih ljudi koje on naziva buržoazija, zajedno sa njihovim “sredstvima za proizvodnju”.

Na ovo mi kažemo, ko su ovi ljudi? Ko će uspeti da ih definiše? Ko odlučuje ko je deo koje grupe i koje klase? Gde je granica privatne svojine kako je definiše Marks naspram one koju definiše prvobitni vlasnik svojine?

Jesam li ja, zato što sam dete vlasnika prodavnice, neko kome će se ukinuti individualnost, nezavisnost i sloboda?

I ako je tako, šta ja onda postajem?
Vaš rob?

Mi danas znamo, itekako dobro, konačni ishod ovog tipa ideologije. Stotine miliona nevinih ljudi poginulih od ruke njihovih sopstvenih takozvanih predstavnika.

Ukidajući privatnu svojinu, komunisti ne samo da su dali ovoj grupi predstavnika/izvršitelja dozvolu da stiču, putem konfiskacije, tuđu imovinu, već daju istoj toj grupi vlast da odlučuje ko se nalazi u kojoj grupi.

Ovo je krajnje opasan poredak stvari, koji je kao što smo videli, dovodio do democida za democidom.

I da se niste usudili da koristite klasični izgovor da “ovo nije ono što je Marks hteo”, ili da “ovo nije bio pravi komunizam”. Problem nije u vladaocu, već u doktrinama sa greškama, na kojima su izgrađena proizvoljna pravila.

Ukidanje prava pojedinca da ima i da stiče privatnu imovinu kao rezultat svog sopstvenog rada, dosetljivosti, veštine ili talenta, ne samo da uništava samu privatnu svojinu, već i sam osnove slobode pojedinca, i želju, inspiraciju i motivaciju da se teži boljim ciljevima.

Najveća tragedija komunizma nije samo smrt miliona, već smrt njihovih duša dok su još bili živi.

Ne postoji čarobno krajnje stanje u kome su nedaće uklonjene i svi su ljudi podjednako srećni.

U to veruju budale. Ljudski duh se uzdiže, a ljudski um rešava probleme. Naše najviše i najbolje otkrije se kada smo bez stega.

Kada smo istovremeno slobodni i odgovorni pojedinci.

Pojedinac i porodica

Marks je proglasio neke bizarne stvari u Komunističkom manifestu, ali neke od najsmješnijih su njegovi stavovi o porodici.

“Buržoazija je sa porodice strgla njen sentimentalni veo i svela je porodične odnose ne proste novčane veze.”

Napamet izrečena tvrdnja nekoga ko čak nije hteo ni da se druži sa ovom “klasom” ljudi i tako nije ni imao načina da oceni vrednost te tvrdnje. Koliko je meni poznato, porodične veze prevazilaze novčane veze i dan danas, inače stvari kao otkupi i kidnapovanje ne bi ni postojale!

“Na kakvim temeljima je današnja porodica, buržoaska porodica, zasnovana? Na kapitalu, na privatnoj dobiti.”

Karl Marks

Ozbiljno. Odakle mu ta ideja? Šta on to pripisuje drugima? Kakvu procenu može izneti ovaj čovek o odnosima između porodica koje niti poznaje niti sa njima saraduje i koje, što je najvažnije, prezire?

Porodica je bila i uvek će biti najvažnija jedinica zdravog i funkcionalnog društva. Ona dolazi pre nacije, države, društvene zajednice ili plemena.

Ukidanje porodičnih veza posebno u poslednjih pedeset godina dovelo je do neverovatno opasnog oslanjanja na bezimenu, bezličnu, nekompetentnu i odsutnu državu koja vas vidi kao još jednu stavku u bazi podataka.

Vaš odnos sa vašom porodicom je direktan, ličan i stvaran. Da, on je praćen nesuglasticama, pritiskom bolom, predrasudama, očekivanjima, i hiljadama drugih problema, ali zameniti je indirektnim, bezličnim odnosom sa nekim imaginarnim predstavničkim telom, predstavlja jednu od najtužnijih stvari koja se desila u ovom veku.

Porodica je jedro ćelije u telu čovečanstva. Bez nje, čovečanstvo ne može da postoji.

Mi se svi suočavamo sa borbama i svima nama su podeljene različite karte kada smo se ukrkali na ovo životno putovanje. Porodica je jedno od najvažnijih poseda i nagrada na ovom putovanju, i umesto da bude ukinuta, treba da bude čuvana kao dragocenost.

Izgleda da komunizam vidi pojedince kao mehaničke automate ili brojeve u tabeli na kojim se mogu vršiti empirijska proučavanja i na njih primenjivati naučne metode.

“Samo ako bi imali dovoljno moći i novca, svakoga bismo mogli da usrećimo.”

Kada se tako radi, mora se izgubiti iz vida porodica. Time se uklanja čovečnost iz naših veza sa drugima i podrazumeva da postoji samo rad. Kao da smo mi bića nesposobna da volimo jedno drugo.

Mi tvrdimo da su dva najveća poklona koja mi imamo da pružimo naša ljubav i naš rad, i jedino kada posedujemo i jedno i drugo, i možemo da ih dajemo slobodno onome koga izaberemo, onda oni imaju smisla.

Zato je porodica tako sveta institucija.

Osim toga, uz ljubav i rad, porodica igra važnu ulogu u razvoju pojedinca, njegovim navikama, njegovom karakteru, i njihovom intelektu.

Porodica služi kao izvor strukture, pouka i uputstava za kasniji život, i mada su mnoga (ako ne i sva) po nekoj definiciji beskorisna, rešenje nije njihovo ukidanje već

njihovo neprestano prilagođavanje i poboljšavanje tokom generacija.

Neki komunisti mogu verovati da je porodica dobra jedino za eksploataciju dece, jeftinu radnu snagu i privatnu dobit, ali pojedinac shvata da ova sveta celina pruža mnoge od suštinskih delova koji čine čoveka čovekom.

- Struktura
- Sigurnost
- Ljubav

- Obrazovanje
- Pripadanje
- Identitet
- Ispunjenje svrhe
- Podrška

Najzad, kroz saradnju i spoj ljubavi i rada, porodice mogu da ostvare mnogo više zajedno nego što se usamljeni pojedinci sa praznim vezama sa bezdušnom državom mogu ikada nadati.

Pojedinac i sveta zajednica

Komunisti bi hteli da verujete da proizvoljno definisana “buržoaska klasa” ljudi vidi žene samo kao “obične instrumente za produkciju.”

I opet, nalazimo Marksa kako projektuje svoja gledišta o ženama i odnosima ne samo na drugu osobu, već na celu populaciju. On iznosi mišljenja da je odnos između muškaraca i žena u

ovoj “klasi”, koja mu je očigledno strana i odbojna, samo otelovljenje eksploatacije iz njegove radne teorije vrednosti.

Dakle, u njegovom uvrnutom umu, rešenje je da se sve žene jednostavno pretvore u “javnu svojinu” jer ih ovi “buržuji” ionako koriste kao svojinu!

Po Marksovoj sopstvenoj tvrdnji, “Komunisti nemaju potrebe da uvode zajednicu žena; ona postoji od pradavnih vremena.”

Nisam siguran odakle su on i Engels izvukli ovu ideju, i kako je bilo ko izabrao da im veruje, ali ove projekcije nisu ni tačne ni zdrave. One vode ka verzijama društva u kojima svako na neki način poseduje sve druge, i nijedno telo nije sveto, suprotno našim prirodnim

sklonostima koja su rezultat miliona godina evolucione biologije.

Otprilike kao i ukidanje porodice, mi odbacujemo komunističku želju da ukinu svetu zajednicu između muškarca i žene i pretvore ih u obične mehaničke jedinice, nesposobne da individualno misle, izražavaju se i vole.

Pojedinac i nacija

“Komunistima se dalje prebacuje da žele da ukinu zemlje i nacije. Radni ljudi nemaju zemlju. Ne možemo uzeti od njih ono što oni nemaju.”

-Komunistički manifest

U ovom slučaju, Marks je možda i bio na nekom tragu. Ali ne u onom pravcu i iz onih razloga na koje biste mogli pomisliti.

Da, nacije su većim delom veštačke konstrukcije, ali u nekom smislu spontano nastale. Niko nije specifično dekretom odredio jezik ili kulturu ili nacionalnost na početku, nego su one nastale kroz osvajanja tokom nadmetanja različitih grupa kroz istoriju.

U tom smislu, svi mi imamo neke veze sa nekom teritorijom, nekom grupom ljudi, nekom kulturom, i sa nekim poreklom.

Da li to znači da nas treba silom gurnuti u nacionalnost? Ja mislim da ne i slažem se sa Marksom da “zemlju” treba ukinuti, ali ne da bismo ujedinili sve proletere u jednu klasu, već zato što je ona od sekundarnog ili čak tercijarnog značaja za pojedinačnu ličnost i lokalno pleme.

Pojedinac je ono što je bitno, ne njegova rasa, nacionalnost, religija ili klasa.

Ovo se dodatno usložnjava kada se dođe do pitanja granica, i tu se zaista razilazimo, jer mi vidimo funkcionalno društvo kao pačvork od lokalnih zajednica ili gradova.

Ovim se rešavamo “nacija” na duže vreme, ali se ne rešavamo granica. Da bismo imali raznolikost, mora postojati lokalna homogenost. (Homogenost nema gradaciju.) A da bi se imala unutrašnja ili lokalna homogenost, moraju postojati jake granice.

Slično ćelijama u telu, one imaju barijere. Iz ovog razloga vaša kuća ima zidove, vaš ajfon ima pin kod a vi imate vrata na kupatilu.

Barijere i granice su važne i štaviše one ocrtavaju privatnu svojinu, pomažući naš kratki opis; “Očuvanje privatne svojine.”

“Utopija o zajedničkoj svojini” nije samo nepraktična, već potpuno besmislena. Ona je inkompatibilna sa osnovnom privatnošću i idejom o ličnom prostoru.

Upadanje u neku nasumičnu kuću, kada god i iz kog god razloga nađete da je neophodno, ne ide baš dobro, niti vršenje nužde pred drugima jer je kupatilo slobodna zajednička svojina bez granica.

Ako mi ne verujete, probajte oboje jednog dana i izvestite o svom rezultatu.

Dakle, iako je i komunistima i pojedincu zajednički teren shvatanje da “radni čovek nema državu”, *raison d’etre* se razlikuje jer pojedinac iznosi stav da ga ne poseduje i ne treba da ga poseduje bilo koja posebna grupa ljudi, uključujući državu i klasu, i tako može da postavi svoje

sopstvene barijere na spoljnim linijama svoje privatne svojine.

Ljubav i rad

Marks ističe da kapitalizam odlazi “ne ostavljajući nijednu drugu sponu između čoveka i čoveka osim golog spostvenog interesa, osim bezosećajne “isplate u kešu”.”

Ovaj iskaz ima u sebi istine ali promašuje važan detalj.

Da, kapitalistički odnos između nekih činilaca je odnos računa i isplate keša, ali moramo se setiti šta znači isplata kešom. Platiti kešom znači razmeniti proizvod nečijeg rada.

Kao što smo pomenuli, dve najsvetije stvari koje čovek ima da bi ih dao u ovom životu su njegova ljubav i njegov rad, pri čemu je ovaj drugi rezultat njegovih najređih i najdragocenijih merljivih/izmenljivih resursa; vremena i energije.

I jeste, zajednički jezik i metod izračunavanja relativne, subjektivne vrednosti između ljudi je “isplata kešom” – i to je divna stvar.

Bez nje, nema razmene. Izgubljeni smo u većito relativnom svetu inter-subjektivnih vrednosti i ne možemo više da funkcionišemo. Marksizam ili komunizam rešava ovaj problem donoseći dekrete o tome kako svemu treba odrediti vrednost za svakoga; unapred predpostavljajući da smo svi mi bez mozga, identične kopije jedan drugog koji svi imaju iste potrebe, htenja i želje.

Ovo je opet jedan turoban pogled na svet.

U nekom slobodnom svetu, isplata kešom je zajednički jezik koji omogućuje rešavanje problema inter-subjektivne vrednosti a osim toga, daje pojedincima izbor da prihvate više ili manje keša, jer će možda voleti više “ljubavnog” nego “radnog” elementa u odnosima sa drugima.

Sa svojim voljenima, možda mi neće biti važno da merim svoj rad kada odlučim da im dam nešto. Sa onima koje ne poznajem, mogu odabrati da stavim sebe na prvo mesto, da volim sebe i da naplatim svoj rad.

Ovo je funkcionalan svet i podseća na tipove odnosa kakvi se nalaze u prirodi.

Ovo je nešto čemu vredi stremiti.

Možete mi na ovo uzvratiti pričom o Skrudžu. I mi bismo se složili. Naravno da uvek postoji Skrudž. Hladan, proračunat, ogoljeno koristoljubiv pojedinac koga nije briga za ljubav, već samo za izračunavanje rada u svim odnosima sa drugima.

Kako “slobodno tržište” rešava ovaj problem?

Jednostavno, Skrudž završava sam, nevoljen i u mnogim slučajevima izvređan. Za sve oblike ponašanja postoji cena koja se plaća. Ta cena možda neće biti baš u formi isplate kešom već u formi neopipljivih, nemerljivih troškova za koje komunistička ideologija ne veruje da postoje.

Osim toga, pošto će svačije vreme stići do kraja, krajnja cena je u svakom slučaju finansijska.

Ovaj Skrudž možda nema više nikoga ko bi ga nasledio. U ovom slučaju, bogatstvo za koje je možda prodao svoju humanost, završiće ili tako što će biti potrošeno (tj. raspodeljeno drugima i vraćeno natrag u svet) ili

možda straćeno od njegove rodbine ili lešinara koji ga nisu zaradili. Opet, ono će biti upotrebljeno i razdeljeno natrag u svet.

Ishod je uvek isti. Nema potrebe za raspodelom putem dekreta.

Raspodela može da se desi i desiće se organski, a kada je kompetentnost na centralnom mestu a težak rad pravedno nadoknađen (sredi novac, sredićeš i svet), bogatstvo će poteći onome ko ga je zaslužio.

Nova osa

Istorija je prića o revoluciji i o otkrovenju. O borbi i trijumfu, o herojima i zlikovcima i o vođama i sledbenicima u mnogim dimenzijama.

Marksizam i Komunistički manifest bi hteli da vi verujete da je sve ovo kulminiralo u jednoj konačnoj klasnoj borbi između dve proizvoljno definisane grupe; radničke klase i njenih buržoaskih gospodara.

Naš stav je da su te borbene linije netaćno povučene, a rezultat je takav da je razorio ljudsku dušu čak i uprkos zapanjujećem tehnološkom napretku.

Naš stav je da je prava revolucija, koja ima alate za konačnu pobjedu, ona između Suverenog pojedinca i Kolektivističke države.

Pojedinci su strpani u različite grupe koje ne uzimaju i ne mogu da uzimaju u obzir njihova različita i stalno promenljiva htenja, potrebe i želje. Njihove misli kidnapovala je propaganda koja ima cilj da smanji njihovu prirodnu darovitost, da razblaži njihovu vrednost, da se obračuna sa njihovom dušom i pretvori ih u barkod, ili još bolje u bateriju koju će koristiti veliki državni aparat.

Da bi se oslobodio svet i čovečanstvo emancipovalo od tiranije, pojedinac mora postati sedište civilizacije.

Ovo se ne može izvršiti kolektivnim organizovanjem resursa i moći u rukama još jedne političke grupe! To samo može dovesti do još nepoštenih eksploatacija, po novim dimenzijama.

Ova emancipacija može se desiti samo ako je pojedinac nezavisan i odgovoran, kada ima pravo i na ekonomsku naknadu i ekonomske posledice preko dobrovoljnog učešća, kao i na njihov izostanak. Jednom reči; kada je pojedinac suveren.

Da bi se to pravo dobilo i da bi se lokalna moć vratila pojedincu, mogu se primeniti sledeće mere:

1. Apsolutno očuvanje prava na privatnu svojinu. Za sve, uvek.
2. Ukidanje svih такси i njihova zamena dobrovoljnom naknadom za uslugu.
3. Pravo i odgovornost na samoodbranu u zaštiti života, slobode i privatne svojine.
4. Ukidanje svake i svih centralnih banaka koje koriste novac po direktivi i širenje kredita da bi se obogatile na račun populacije koja ih koristi.
5. Prelazak na zajednički, organski, spontano izrasli monetarni standard kojim se ne može upravljati, koji se ne može kontrolisati, kojim se ne može vladati niti se može propisivati od strane bilo koje grupe, organizacije, institucije ili nacije.
6. Zamena velikih država pačvorkom od gradova-država koji su ekonomski odgovorni i kojima vladaju lokalni vlasnici svojine koji su investirali i sopstvenu imovinu.
7. Ponovno uvođenje, potvrđivanje i davanje prednosti porodici.
8. Ukidanje svih javnih škola i programa državne indoktrinacije, i njihovo zamenjivanje privatnim, raznolikim formama obrazovanja kojim se bave

porodica i motivisani, kompetentni učitelji, mentori i stručnjaci.

9. Ukidanje intervencija države u biznisu i industriji, i uspostavljanje kompetitivne meritokratije u kojoj su nagrađeni kompetentnost, veština, talenat i naporan rad, a ne grupni identiteti.

10. Ukidanje države blagostanja, i njena zamena dobrovoljnim, privatnim dobročinstvom, i odgovornost svake sposobne osobe da obezbedi zadovoljenje svojih sopstvenih potreba, kao i vlasništvo nad svojim sopstvenim rezultatima.

Glava 3: Fantomske varijacije kapitalizma

Raskalašnost kapitalizma

“Najbolji način da se uništi kapitalistički sistem je da se iskvari novac. Neprestanim procesom inflacije, državne uprave mogu da konfiskuju, tajno i neprimećeno, važan deo bogatstva svojih građana. Ovom metodom oni ne samo da konfiskuju, već konfiskuju proizvoljno; i dok ovaj proces mnoge osiromašuje, neki se ustvari obogaćuju.

Dok inflacija traje i prava vrednost novca snažno se koleba iz meseca u mesec, svi trajni odnosi između dužnika i kreditora, koji čine suštinski temelj kapitalizma, postaju tako krajnje rastureni da su skoro besmisleni; a proces sticanja bogatstva izrođuje se u kockanje i lutriju.”

- Drug Lenjin

U ikoničkoj knjizi Džordža Orvela, 1984, on upoznaje čitaoce sa terminima kao što su “novogovor” i “dvomišljenje”. To su bili specijalno projektovani načini kontrole misaonih procesa populacije putem

organičavanja rečnika, izvrtanja definicija (“sloboda je ropstvo”, “rat je mir”) i sistema brutalnog nadgledanja.

Njihova svrha bila je da se spreči složeno razmišljanje ili izražavanje bilo kakvog koncepta koji nije bio u skladu sa totalitarnim pravoverstvom državne uprave. Bukvalno pretvaranje složenih ljudskih bića u unose u bazu podataka.

Nažalost, umesto da posluži kao upozorenje, izgleda da je njegova knjiga uzeta kao matrica od strane modernih državnih uprava da bi nam servirali distopijske utopije.

Ovo nikad nije bilo očiglednije slobodnomislećim pojedincima nego u poslednjih 24 meseca.

Sada imamo proverivače činjenica, ministarstva za istinu, kampove “zdravlja”, policiju za sadržaj na internetu, masovnu cenzuru, izvrtanje definicija, odobreni govor, jezičku higijenu i beskrajnu paljbu relativističke propagande koja služi samo da zbuni i izludi svakoga.

Reči kao kapitalizam i elita potpuno su izgubile svoje značenje i asociraju nas na “monopole, eksploataciju i političare”, dok ustvari znače nešto sasvim različito.

Važe i analogni primeri. Kada čujete progresivce kako govore o “obrazovanju” to često može značiti “indoktrinacija” a “sloboda govora” često znači “odobren govor”.

Zato smo smatrali da je važno da započnemo ovu knjigu skupom definicija. Da bismo došli do istine, moramo krenuti od objektivnog standarda.

Dakle, obratimo pažnju na reč koju je koristio Marks, na koju se često gledalo kao na sistem suprotan komunizmu; kapitalizam.

Naše uverenje je da kapitalizam nema ničeg zajedničkog niti je u skladu sa *bilo* kojim oblikom politike. Kapitalizam, kako je objašnjeno u definicijama na početku, jeste apolitički, organski proces i prema tome postoji bez obzira na politički poredak. U totalno odozgo kontrolisanim zemljama, poznat je kao “crno tržište” ili čak trampa između farmera i zanatlije, dok u prilično slobodnim i otvorenim zemljama on se manifestuje kao trgovina između privatnih pojedinaca i/ili nekih tela.

Problem je i uvek je bio u projekciji političkih modaliteta na ovaj organski proces. Hajde da razvejemo ove pojmove revidirajući neke od najčešćih i odvajajući ih od “kapitalizma” i “slobodnih tržišta”.

“Intelektualna sloboda ne može da postoji bez političke slobode; politička sloboda ne može da postoji bez

ekonomske slobode; slobodan um i slobodno tržište su posledica.”

-Ajen Rend

“Drugarski” kapitalizam

Politički modalitet najčešće vezan za moderni kapitalizam jeste njegova “drugarska” verzija.

Ako danas zamolite većinu ljudi da definišu kapitalizam, oni će verovatno izređati atribute “drugarskog” političkog aparata.

“Drugarski” kapitalizam javlja se kada privatna lica koriste javni aparat da izmene pravila i da daju sebi specijalna prava ili privilegije. Drugim rečima, političari i državne uprave su podstaknuti da daju određenim biznisima i industrijama nepoštenu prednost jer kao “predstavnici naroda” oni imaju monopolsko pravo da urade tako.

U ovakvom okruženju, odabrane kompanije se istaknu i nagomilaju neproporcionalno bogatstvo jer se ne nadmeću na poštenom igralištu. Umesto da uspevaju zbog vrlina kompetentnosti i inovacija, pri stalnom riziku od neuspeha, oni se umesto toga probijaju napred kroz korišćenje i eksploataciju rovova donetih propisima koje garantuje državna uprava, protekcionizam i olakšice, dovodeći u konstantni rizik poreske obveznike i držaoce novca koji je emitovala država.

Ovo je prava definicija “moralnog hazarda”. Ništa ne bi moglo biti dalje od sirovog, prirodnog kapitalizma. Ako skočite sa stene, verovatno ćete umreti, i ne možete očekivati da osoba koja **nije** skočila umre vama za ljubav. Slično tome ne možete očekivati da neko drugi ode u teretanu i izgubi težinu “za vas”.

U “drugarskom” sistemu, loše odluke koje donosi jedna grupa, plaća druga grupa koja niti je bila upućena da se odluka donosi, niti je od nje tražena dozvola da se njeni resursi koriste u tu svrhu.

Sirovi kapitalizam obuhvata korekciju, rizik i kreativno uništavanje. Nagrade mogu doći samo na račun rizika, a da bi se smanjio taj trošak, rizik se mora ukloniti (npr. odlučivši da se ne skoči sa stene), a ne samo da mu se promeni cena i da ga snosi drugi koji nije ni dao pristanak.

Zbog toga je “drugarski” sistem političko otelovljenje zbog kojeg je proces organskog kapitalizma najčešće na lošem glasu.

Postojanje “države” sa monopolom da ne samo koristi nasilje, već i da izdaje novac i ima moć da donosi zakone i propise, znači da će postojati tendencija ka “drugarskom” sistemu i protekcionizmu sa proporcionalnim otklonom od slobodnih tržišta.

Državni monopol uvek će naginjati društvo prema regulaciji, privilegovanim uslovima, novim propisima i socijalizaciji rizika putem emitovanja novoodštampanog novca i posledične devaluacije štednje svih držalaca tog novca.

Ova grozota i perverzija kapitalizma, i njena veza sa “biznisom” je razlog zašto ispravni ljudi zaključuju da je igra nameštena. Njihova intuicija je dobra, ali meta koju su uzeli na nišan, nije.

Mi nameravamo da korigujemo taj nišan, i usmerimo njihovu frustraciju tamo gde je bitno.

Da bismo to učinili, kao i Marks i Engels pre nas, dodaćemo malo boje u višestruke varijacije “drugarskog” sistema koji se maskira kao kapitalizam.

Centralno bankarstvo i bankarski karteli

Veliku finansijsku krizu iz 2008-e podstakle su banke koje su stvorile neprestano rastući niz opasnih finansijskih produkata koristeći leveridž³.

Ovi derivati, posebno CDO (kolateralizovane dužničke obligacije) i CDS (trgovina kreditnim rizikom), odnosili su se na hipoteke i korišćeni su da se preraspodeli i sakrije cena rizika.

³ Pozitivna razlika između prinosa finansijskih sredstava i fiksnih ugovorenih naknada na ta sredstva

Rezultat je bio u početku kao da je neko dočepao štampač novca i prosto stvorio gomilu bogatstva ni iz čega. Poleteli su visoko kao Ikar sa svojim krilima premazanim voskom.

Kako se priča razvija, ova prevara stigla je do kraja, troškove rizika trebalo je snositi i naknadni potres skoro da je obuhvatio celokupno, složeno, međusobno isprepletano svetsko tržište.

Kada se sve obrušilo, bankarski karteli sakupili su državne službenike (vaše predstavnike) i centralne bankare u jednu sobu da “reše problem” koji su oni napravili.

Upotrebili su ovu bliskost da isposluju promene postojećih zakona da bi zaštitili svoje sopstvene tajne i da u principu pokriju svoje gubitke novcem koji garantuju poreski obveznici (državna podrška) kao i stvaranjem serije programa monetarne politike koji su do danas jedino nastavili da naduvavaju, ubrzavaju i devaluiraju novac, a time i bogatstvo, svakoga ko je primoran da menja svoje vreme i energiju za ovaj “novac”.

Drugim rečima, oni su prouzrokovali problem, zadržali su dobitak, i kada su pali preko ivice, vi ste platili gubitke. Moralni hazard.

Na kraju, niko nije smatran odgovornim, banke su se restrukturirale i jednu deceniju kasnije ne samo da su bogatije, moćnije i isprepletanije sa finansijskim tržištima, već ponovo rade istu stvar.

Novi derivati, pod novim nazivima, sa znanjem da će, ako stvari krenu rđavo, njihovi gubici još jednom biti socijalizovani.

Na slobodnom tržištu na kome deluje sirovi kapitalizam, pre svega ne samo da ove banke nikada ne bi postale ovoliko velike, već bi svako takvo ponašanje na kraju dovelo do propasti.

Ne bi bilo državne uprave koja bi bila dostupna da od nje pribavljaju povoljne propise, niti centralne banke da im daje olakšice. Iz njihovih ruševina, izrodili bi se novi, razumniji i odgovorniji rukovaoci novcem i lokalne banke.

Možda bi, ako se posmatra na duži period, njihovo lupeško ponašanje moglo biti cena koju je čovečanstvo moralo da plati da bi otkrilo bitcoin.

Tehnokratije

Tehnokratija je jedan pokušaj da se loše donošenje odluka centralnih planera zameni algoritmima i tehnologijama koje su preciznije u definisanju i predviđanju problema i time u predlaganju rešenja.

Još jednom, vidimo želju da se holističko spontano nastalo razmišljanje niza različitih pojedinaca, zameni nekim empirijskim centralno upravljanim modelom koji pretpostavlja da su ljudi svodljivi na brojeve a naši postupci na jednačine.

Vera u moral i u povezanost zamenjuje se verom u eksperte i preovlađujuću “nauku” države. Tehnološke kompanije širokog raspona funkcionišu kao uređaji, cenzurisanje postaje norma, nadgledanje postaje sveprisutno, a pristup nečemu zavisi od bodova društvenog kredita.

Ne moramo nikoga da podsećamo na ovu realnost. Treba samo pogledati “Psihozu formiranja mase” (mass formation psychosis) na Guglu da bi sami otkrili istinu.

Ova utilitarna, sterilna verzija “drugarskog” sistema je još jednom toliko udaljena od prirodnog, organskog kapitalizma da liči na upoređivanje krompira sa raketama.

Jedina razlike između nje i modela bankarskog kartela opisanog ranije je da centralne planere iza crvenih zavesa sada zamenjuju centralni planeri iza tastatura, dok banke bivaju zamenjene tehnološkim kompanijama na berzi.

Ustvari, krajnji cilj tehnokrate je neka vrsta veštačke inteligencije kao državne uprave, i centralno emitovana kriptovaluta kao novca, koje se kombinuju da bi okružile i kontrolisale ceo život pod digitalnim panoptikumom.

I opet, bitkoin stoji na putu ove mračne budućnosti. Možemo se samo nadati da ćemo se probuditi na vreme.

Monopoli

Jedna od najčešćih kritika kapitalizma je da, ako je ostavljen bez kontrole, koncentriše moć i bogatstvo u rukama malog broja, i samim tim nastaje monopoli.

Oni tvrde da u okruženju slobodnog tržišta, dominantne kompanije mogu da nadmaše svoje rivale i kada oni budu ukinuti, monopol podiže cene za robe i usluge ispod standardnog kvaliteta.

Razvejali smo ovo shvatanje ranije u manifestu kada smo utvrdili superiornost inovacije nad veličinom.

Monopoli ne mogu da postoje u okruženju oslobođene kompeticije. Da su mogli, oslobođena kompeticija prirodnog sveta ostavila bi nam samo JEDNU vrstu na svakom kontinentu. Sve druge bi bile pojedene.

To nije način na koji rade složeni sistemi sa raznolikim entitetima i jedinstvenim pojedincima. Oni su nezavisni, i proces kreativne destrukcije doneće sa sobom nove dimenzije kompeticije, progresa i rasta zajedno sa nekim novim mogućnostima.

Ono što liči na monopole može trajati neko vreme, i ustvari, sa pristupom vrhovnom monopolu (državi) oni mogu produžiti svoj rok trajanja preko regulatornih rovova, protekcionizma i bliskosti sa monetarnom slavinom – vidamo to danas kod banaka, farmaceutske industrije, energetske kompanije i sličnih. Barijere koje treba preći su tako visoke da je inovacija ugušena – ali na kraju, čak i takvi popuste pred pobedničkom silom inovacije i progresa.

Amazon, iako je iza sebe ostavio ogroman prosperitet, sada je dobar primer ovoga. Počeo je kao inovativna kompanije koja je pobedila na tržištu, ali je tokom vremena evoluirala u Behemota zahvaljujući pogodnoj monetarnoj politici koju je kreirala centralna banka,

preteranim procenama na berzi i preferencijalnom kreditnom tržištu koje je dozvolilo da Amazon traje sa gubicima tokom decenija dok je gutao trgovce na malo po celom svetu, koji nisu mogli da ostanu otvoreni bez stvaranja profita.

Osim toga, smešni vladini lokdaunovi i zabrane zajedno sa povoljnom regulativom učinili su ga jednim od jedinih biznisa koji su sposobni da opstanu za vreme jednog od najtežih ekonomskih perioda u skorijoj istoriji. Sve ovo je osobina ključnog monopola koji može da prebaci cenu svoje loše odluke na populaciju, bez njenog pristanka.

Ovo je Levijatan sa kojim se borimo, ali ne novom političkom snagom, već inovacijom, privatnom svojinom, odgovornošću, i slobodnom trgovinom. Kombinovane, ove vrline slobode ne mogu biti pobeđene jer s vremena na vreme, nešto toliko revolucionarno prodre u tu gužvu, da nikakva količina protekcionizma niti regulatornih prednosti ne može da ih spase.

Mi verujemo da je bitkoin ta vrsta trenutka “nešto iz ničega”, ne samo za novac, već za organizaciju društva uopšte. Ovo nije samo raskid sa bankarstvom i

isplatama, već raskid sa centralnim planiranjem, centralnim bankarstvom, modelom sveta zasnovanog na nacionalnoj državi.

Oligopoli

Oligopoli su nastavak monopola i to su jednostavno karteli koji postoje da bi stvorili iluziju kompeticije. Ne razlikuju se od gore opisanih i funkcionišu baš kao privesci države, samo sa više glava.

Pojavljaju se u svim formama, uključujući i bankarske kartele, hemijske kartele, velike farmaceutske i tehnološke firme širokog raspona.

Ne moramo se dalje stalno vraćati na ovu tačku, sem da izjavimo jasno da to nije ni forma kapitalizma, niti je sinonim slobodnih tržišta u kojima je kompeticija kralj.

Politički kapitalizam

Potpuno pogrešan naziv, i nešto što ne može da postoji.

Da bismo krenuli ka svetu u kome pojedinci mogu upravljati svojom sudbinom, moramo odvojiti politiku od ekonomije, istovremeno odvajajući državu od novca.

Konzervativizam/Desnica

Mnogi ljudi danas veruju da su konzervativci, ili republikanci ili “desnica” na neki načina predstavnici kapitalizma.

Istina je da su organskom kapitalizmu potrebne neke birokrate da ga predstavljaju isto onoliko koliko ste vi potrebni okeanu da uskočite u njega i rukama pravite talase.

Republikanci su prvobitni gangsteri kada se govori o “drugarskom” kapitalizmu. Oni su pisali priručnik. Liberali su ti koji su kasnije podigli stvari na viši nivo.

Kapitalizam nije politička filozofija, niti desna ili leva ideologija.

To je prirodni proces koji sva ljudska bića preduzimaju kada pretvaraju kaos u red.

Konzervativci, ne neophodno oni isti kao političari desnice, obično skrenu ka prepoznavanju dugovečnih heuristika, sličnih “lindi”⁴ stavovima, kao načinima da se organizuje društvo. Dakle, oni teže da se sklone s puta kapitalističkom procesu više od progresivaca koji veruju da treba da upravljamo svime.

Republikanci, ne neophodno konzervativni, veruju da politika dolazi pre ekonomije i tako koriste svoj položaj da steknu prednost, često o trošku onih koje se pretvaraju da predstavljaju.

Kao što ćete videti, mi predlažemo jednu potpuno novu osu i korak ka ukidanju masovnog predstavništva po proporcionalnom sistemu, u korist lokalnog donošenja odluka i slobode.

Demokratija

Umesto da bude predstavljena kao parazit koji se

⁴ „Lindi teorija“ glasi da, što je neka stvar ili proces dugovečniji, ima veću verovatnoću da i u budućnosti duže opstane od kratkovečnijih stvari ili procesa.

okoristio od napredovanja slobodnih tržišta i nastavlja paralelno sa njim da isisava resurse, kapital, mogućnosti i energiju, o demokratiji se razmišlja kao o “izvoru” prosperiteta i slobodnih tržišta.

Ovo ne može biti dalje od istine. Prvo i pre svega, dobrovoljna razmena postojala je mnogo pre ove metode vladavine, i nastaviće da postoji i dugo pošto ona nestane. Drugo i važnije, podloga za sav napredak je produktivnost, inovacija i razmena, a NE politička vladavina.

Čovečanstvo je evoluiralo *uprkos* svojih političkih lanaca, a ne zahvaljujući njima.

Izvor ljudskog procvata i napretka je bila i uvek će biti slobodna i dobrovoljna razmena između privatnih pojedinaca koji poštuju prava na privatnu svojinu onog drugog i iskorišćuju svoju ličnu domišljatost da budu još korisniji i produktivniji.

Činjenica da je ovo ujedinjeno sa dEmOkRaTsKom vladavinom je jedna od najvećih prevara modernog društva.

Za Grke koji su pisali u drevnom gradu-državi Atini, demokratija je jednostavno bila vladavina rulje.

Demagozi bi upotrebili odgovarajuće laskanje osnovnim strastima i strahovima da bi okrenuli javno mišljenje tamo gde su želeli.

Platon je smatrao da je čista demokratija uvek jedan korak od nazadovanja u tiraniju, jer dovoljno vešt manipulator gomile može da se domogne moći na talasima narodnog odobravanja a onda da se pretvori u tiranina.

Demokratija je uvreda za kapitalizam, jer priroda ne prepoznaje politiku, i jedini glas koji važi je gde neko odabira da potroši i razvija proizvod svoga rada. Drugim rečima, glasate svojim nogama i svojim novcem. Pokušaj da se ovaj proces zamagli i da se između postavi niz slojeva odlučivanja takvih da neki predstavnik može da donosi sulude ekonomske odluke u ime svih koji su hteli a i nisu hteli da budu predstavljeni ne samo da je za osudu, već je neefikasan i neuspešan.

Tako se direktno protivi zadatim uslovima kapitalizma!

Demokratija je najopasnija kada se kombinuje sa bilo kojom verzijom “drugarskog” kapitalizma jer će neproduktivna većina uvek želeći da izglasa sebi više povoljnosti koje će platiti produktivnija manjima. Otuda savremeno stanje.

Kolonijalizam

Kolonijalizam je praksa ili politika kontrole od strane jednog naroda ili sile nad drugom teritorijom, često osnivanjem kolonija i u principu sa ciljem ekonomske dominacije. Mnogi ljudi su naučeni da kapitalizam vodi u kolonijalizam, i tako veruju da su oni jedno isto, ali ako proučimo oboje na njihovom najosnovnijem nivou, možete videti da to nije slučaj. Centralna odlika kapitalizma je da on podrazumeva kompetitivna tržišta, prava privatne svojine, dobrovoljnu razmenu, inovaciju i trgovinu.

Kolonijalizam je praksa dominacije, koja obuvata porobljavanje jednih ljudi od strane drugih, i manje se brine za trgovinu, a više za silu, nametanje i često, konfiskaciju.

Kapitalizam poštuje privatnu svojinu. Kolonijalizam je oduzima. Kapitalizam zahteva dobrovoljnu razmenu, u kolonijalizmu jedni ljudi porobljavaju druge.

Sjedinjavanje jednog sa drugim ne čini nikome uslugu i samo upućuje ljude ili putem osвете ili putem prosipanja bebe iz kade zajedno sa vodom.

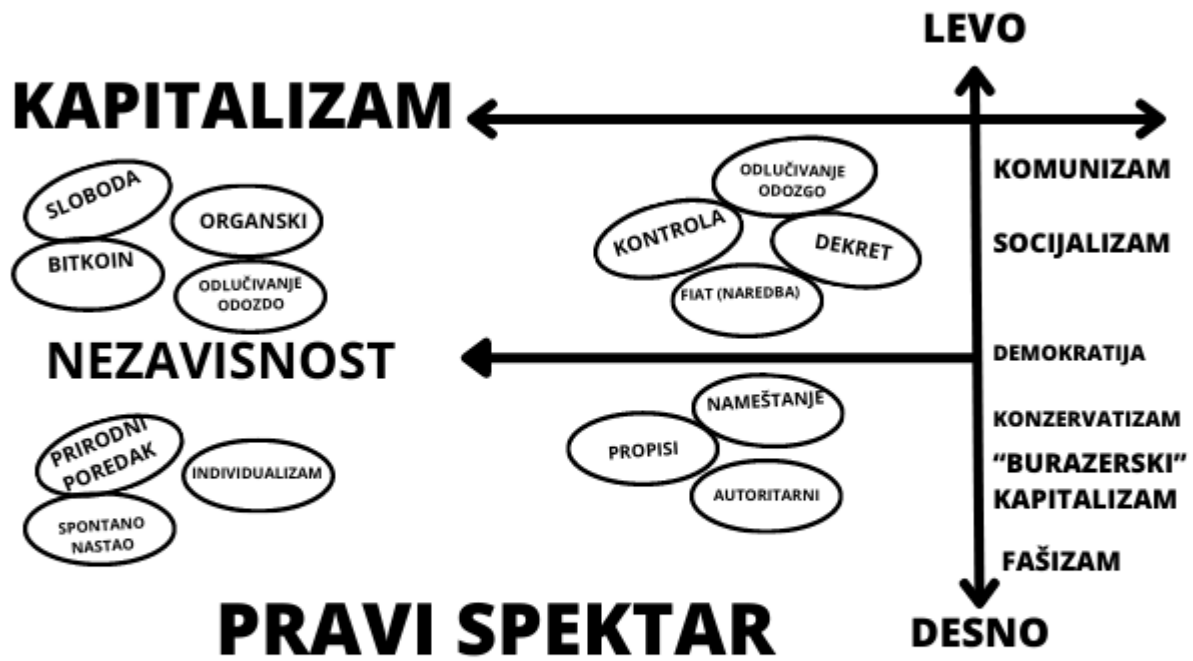
Kapitalizam: Nova osa

Svaka od gore pomenutih verzija ne-kapitalizma je samo forma kolektivizma. U stvari, ovo smo delimično napisali zato da pomognemo vama, čitaocu, da preuredite svoju sopstvenu osu.

Kapitalizam nije ni levi ni desni. On nema nikakve veze sa politikom.

Kao što smo primetili, kapitalizam je oblik organskog “bića”. Sve žive vrste po definiciji evoluiraju i rastu koristeći ograničene resurse, vreme i energiju (kapital) i pretvaraju ih u nešto što ima životnu snagu ili vrednost višeg reda.

Spektar čovečanstva prema tome nije “leva i desna” politika, već kapitalizam na jednom kraju, a politika na drugom, pri čemu politički kraj ima svoj sopstveni spektar. Grafik više liči na slovo T, i svaki kraj ima svoje sopstvene originalne osobine.

Centralizacija kontrole i donošenja odluka je osobina političkog kraja. Politika sa kakvim god ukusom, jeste donošenje odluka od strane predstavnika i, kao posledica, raspoređivanje resursa ili statusa predstavljenih. U ovom tipu sistema, politički igrači koriste neproduktivna, prinudna sredstva da izgrade status i bogatstvo za sebe same.

Kapitalizam je decentralizovan. On se dešava na ivici, kao funkcija dobrovoljnog učešća pojedinaca, na slobodnom tržištu. Njime se upravlja odozdo, spontano izrasta i zahteva rad, inteligenciju, kompetenciju i domišljatost da bi se napredovalo. Dakle, kapitalizam stvara dinamičke hijerarhije oko kompetentnosti. Kontrola je raspodeljena, dominantnost rotira i kvalitet ide neprestano naviše zahvaljujući vrlini kompeticije.

Nasuprot tome, politička hijerarhija i autoritet su jednostavno funkcija dekreta, i kao posledica toga oni uvek propadaju. Uprkos pokušajima socijalista, komunista ili drugih utopijskih idealista da ukinu

hijerarhije, često silom, oni neizostavno ne uspeju to da urade. Nešto novo popuni vakuum i to je uvek nova hijerarhija, jer ljudi moraju da prave prioritete i da se organizuju.

Pošto će se hijerarhije uvek stvarati, bilo na osnovu kompetencije ako im se dozvoli da spontano nastanu na slobodnom tržištu, bilo silom i veštačkim dekretima pobjednika takmičenja u popularnosti u igri “politike” (i u vakuumu kompetentnosti), moramo duboko razmisliti koju vrstu želimo.

Austrijska ekonomija

Od svih proučavanja ekonomije, austrijska škola ekonomije, čiji su neki od očeva osnivača Karl Menger, Ludvig fon Mises, Fridrih Hajek i Mari Rotbard, u najvećoj je saglasnosti sa prirodnim procesima kapitalizma. Austrijska ekonomija ne teži da oblikuje, predviđa ili organizuje privredu već da razume aksiomatske, a-priori istine da onda zaključi kako najsloženiji od sistema, privreda ljudi, može da

odgovori na određene stimuluse. Ona je zainteresovana za proučavanje prakseologije, bolje poznate kao “ljudska delatnost”, za marginalne i subjektivne teorije o vrednosti, ljudskom ponašanju i podsticajima.

Ona prepoznaje da ne možete graditi modele koji predstavljaju stvarni svet, jer ne možete vratiti vreme unazad, niti možete ponoviti postupke svih pojedinaca od jednog do drugog trenutka. Ona prima k znanju da se svi pojedinci razlikuju u svojim htenjima, potrebama, ciljevima i željama, umesto da pokušava da uklopi višedimenzionalne ljude u empirijske modele ili tabele.

Austrijska ekonomija stoji u direktnoj suprotnosti prema modernoj, Kejnesijanskoj i neoklasičnoj ekonomiji. Ona je odabrala da razmatra i analizira “praktične postupke” kao način da razume tržište, umesto statistiku i modele.

Austrijanci naglašavaju privatnu svojinu, preduzetništvo, slobodna tržišta, i zdrav novac kao ključne pokretače odvijanja ekonomije, i subjektivne vrednosti i postupke stvarnih učesnika kao krajnji uzrok svih ekonomskih ishoda.

Austrijanci takođe veruju da tržišta treba da budu slobodna od “državnog ometanja” i da pokušaj državne

kontrole tržišta može dovesti samo do deformacija. Tržišta nisu mašine koje se mogu napraviti i njima upravljati, oni su naprotiv živi organski složeni sistemi koji se samo-regulišu ako se ostave da se odvijaju za svoj račun.

Ohrabrujemo vas da i dalje tragate kroz ovu školu mišljenja.

Slobodna tržišta

Ako je austrijska ekonomija proučavanje kapitalizma, slobodno tržište je njegova manifestacija.

Tržište, slobodno od državne intervencije i centralno nametnute kontrole, regulacija, taksi, tarifa i dozvola je tržište koje može da opstaje i nađe svoju sopstvenu ravnotežu. Njegovi zadati uslovi su ponuda, potražnja, proizvodnja i potreba, a njegovo delovanje je decentralizovano i lokalizovano.

Na slobodnom tržištu, kompanije i resurse poseduju privatni pojedinci ili entiteti koji imaju slobodu da angažuju jedni druge, sklapaju ugovore i trguju jedni sa drugima. Da, može biti i loših glumaca, ali na

slobodnom tržištu reputacija postaje od presudnog značaja, i tokom vremena, loši ekonomski glumci prođu jadno. Osim toga, rizikovanje sopstvenih sredstava osigurava da je cena lokalizovana i moralni hazard redukovan. Vi ćete tretirati svoja kola mnogo bolje nego iznajmljena.

Ima malo istinski slobodnih tržišta na svetu danas, samo tržišta koja rade u spektru od kontrolisanih do donekle slobodnih.

Nazivi koji se daju istinski slobodnim tržištima su siva i crna tržišta koja spontano nastaju pod državnim suzbijanjem i ona se pokazuju, na primer, kao ponuda koja život spasava u Severnoj Koreji, Istočnoj Nemačkoj, Sovjetskoj Rusiji, ratnim logorima, zatvorskim logorima kao i bezbrojne druge manje značajne posledice postupaka državnih monopola.

Bitcoin

Bitcoin je najmoćnije organsko otelovljenje kapitalizma koje je nastalo u modernom svetu. To je apolitični novac čija pravila su ista za svakoga, on je fiksna, podložan reviziji, podložan je proverbi i za njega se odlučujete dobrovoljno.

To je novac koji nema vođu, i dokazavši da radi uspeo je da uspešno spoji metafizičku prirodu novca sa fizičkim zakonima univerzuma. Dakle, po prvi put u ljudskoj istoriji imamo savršen, fiksni, neizmenljiv novac koji premošćuje provaliju između fizičkog i digitalnog, vezujući bitove za atome i pružajući najbolje od oba sveta.

Pošto je to mreža bez granica, bez dozvola, koja je otvorena i slobodna, svaka osoba može da poseduje i kontroliše svojину koju je uspostavila, nadogradila ili stavila na tu mrežu. A pošto se ne može preuzeti ili kontrolisati, ona rezultira u najčistijoj formi privatne svojine, sa najnižom cenom odbrane i najvišom

cenom koja se napada. Ova promena u nazadovanje ka nasilju podstiče saradnju vezanu za krađu i dovodi do transformacije odnosa između potencijalnih “vladalaca” i “onih kojima se vlada” od podanik-gospodar, u komitent-provajder usluge.

Nijedan drugi tehnološko-društveno-ekonomsko-fizički fenomen ne postoji niti je postojao sa potencijalom da zaista razbije monopolsku moć kolektivističke države i premesti centar kontrole svakog pojedinca natrag u njegove sopstvene ruke.

To je najosnovnije oruđe suvernog pojedinca, i sa njime, mi se nadamo, postoji konačno način da se prevaziđe politika i da se vrati natrag na organski, kapitalistički kraj spektra.

Kapitalizam; Ekonomski sistem

Iako je tačno da kapitalizam, taj organski proces, prevazilazi i ulazi u sve sisteme koordinacije (bilo da su levi, desni, konzervativni ili progresivni) i jednostavno definiše progresivni proces koji preduzimaju svi ljudi, čovek može da posmatra

osobine koje se razvijaju tokom njegove primene i možda odatle izvede metode njegovog boljeg razumevanja i obezbeđivanja njegovog daljeg postojanja.

Austrijska ekonomija pomaže nam da razumemo. Slobodna tržišta i kako mi funkcionišemo. Bitkoin je ono što sve to čini mogućim.

Sa ovim sastojcima, možemo da izvedemo novi "Lokalni kapitalizam" kao ekonomski sistem.

Onaj u kome su prava na privatnu svojinu centralna, gde pojedinci (ili grupe pojedinaca) kontrolišu sredstva proizvodnje i mere njihov rad u proizvodnji viška vrednosti (profit).

Gde svako donošenje odluka o svojini i kapitalu određuju privatni vlasnici dotične svojine i kapitala.

Suštinske karakteristike ovog modela mogu uključivati, ali ne i biti ograničene na akumulaciju kapitala, kompetitivna tržišta, sistem cena određen ponudom i potražnjom, odbranljivo očuvanje prava na privatnu svojinu, slobodnu i dobrovoljnu trgovinu, privatna sudijska tela, kompetitivno osiguranje, naknadu za zaštitu usluga i dobrovoljno učešće u donošenju lokalnih odluka.

Kada se pojedincima da ekonomska moć, oni su

slobodni da biraju i da budu odgovorni za svoj način života, lične odnose i udruživanja, i svoje sopstvene umetničke, moralne, estetske i kulturne izbore.

Ovo je naš put ka boljem, pravednijem, raznolikom, bogatijom, racionalnom, funkcionalnom i slobodnom svetu.

Umesto da sastavimo dugačak red leminga sa zarobljenim umovima, možemo da sastavimo grupu produktivnih, suverenih pojedinaca slobodnog uma.

“slobodno tržište je posledica slobodnog uma”

-Ajen Rend

Matrica:

KARAKTERISTIKE	KAPITALIZAM	"BURAZERSKI" KAPITALIZAM	KONZERVATIVIZAM	KOLONIJALIZAM	KOMUNIZAM	FAŠIZAM
PRIVATNA SVOJINA	Da	Ne	Da	Ne	Ne	Ne
PRIVATNA KONTROLA PROIZVODNJE	Da	Delimično	Da	Ne	Ne	Ne
PRAVA PRIVATNE SVOJINE	Da	Delimično	Da	Ne	Ne	Ne
SLOBODNA TRŽIŠTA	Da	Delimično	Ponekad	Ne	Ne	Ne
AKUMULACIJA KAPITALA	Da	Da	Da	Delimično	Ne	Delimično
KOMPETITIVNA TRŽIŠTA	Da	Delimično	Delimično	Delimično	Ne	Ne
TRŽIŠNO ODREĐIVANJE CENA	Da	Delimično	Delimično	Delimično	Ne	Delimično
DOBROVOLJNA RAZMENA	Da	Delimično	Delimično	Ne	Ne	Ne
DOBROVOLJNO UČEŠĆE	Da	Delimično	Delimično	Ne	Ne	Ne
SPONTANO IZRASTAO, ZAJEDNIČKI JEZIK VREDNOSTI	Da	Ne	Ne	Ne	Ne	Ne
RIZIK I POSLEDICA NA SVIM NIVOIMA	Da	Ne	Ne	Ne	Ne	Ne
DRŽAVNA UPRAVA VELIKIH RAZMERA	Ne	Da	Da	Da	Da	Da
SREDSTVA PROIZVODNJE POD KONTROLOM DRŽAVE	Ne	Delimično	Delimično	Delimično	Da	Delimično
CENTRALNO BANKARSTVO	Ne	Da	Da	Da	Da	Da

Glava 4: Položaj pojedinca u odnosu na državu

Prava borba je dakle bitka između individualne autonomije i kolektivističke prinude.

Bitka između ljudske prirode i veštačke kontrole. A ne borba jedne grupe protiv druge.

Marksisti, u svom nadmetanju da dodele proizvoljni identitet grupama pojedinaca, zaista su stvorili, dekretom, dve nove grupe:

1. *“Javne predstavnike”, koji “u ime” ljudi drže svu moć.*

2. *“Privatnog pojedinca” posedovanog, bez imalo moći, ne može da stoje sam, i silom ga predstavljaju neki koji su ovlašćeni preko maglovite “volje naroda”.*

Ovi drugi su forma modernih robova, transformisanih od raznolikih ljudi u homogeni grumen mase bez mozga. Dokazi su svuda oko vas.

Prva grupa, “predstavnici” nagomilali su svu moć. Oni koji najbolje umeju da daju najviše obećanja, koji konfiskuju i preraspoređuju najviše bogatstva i koji ubeđuju što više ljudi “da im je stalo” penju se do

vrha. Sve to vreme, “otvoreni pristup” političkom sistemu daje svima iluziju postojanja izbora.

Na kraju ostajemo sa potpunom i apsolutnom vladavinom izmišljenog, proizvoljnog “kolektiva”, umesto sa dinamičnim, fragmentisanim, lokalnim poretkom od kompetitivnih i kompetentnih Pojedinaca.

Ljudska priroda

Ljudska priroda je neiscrpna. Ona će zauvek evoluirati i prilagođavati se. Ako je učinimo statičnom, to će značiti pravu smrt.

“Od svih klasa koje danas stoje licem u lice sa buržoazijom, samo je proletarijat zaista revolucionarna klasa. Ostale klase propadaju i konačno nestaju suočene sa modernom industrijom; proletarijat je njena posebna i suštinska

-Marks

Izgleda da je Marksu nedostajalo bilo kakvo razumevanje bilo ljudske psihologije bilo dinamičke prirode grupa.

Ljudi će se uvek okupljati i organizovati se po bezbrojnim dimenzijama. Tvrditi da će jedna konačna radnička klasa biti sve i okončati sve za društvo podrazumeva da će se sav progres zaustaviti, da će raznolikost popustiti pred homogenošću, da smo svi mi nekako isti i da ćemo

se svi podesiti prema željama jedinstvenog grupnog identiteta.

Ljudi ne traže samo da budu “siti i naspavani”. Mi smo toliko mnogo složeniji. Kako dr Piterson tako lepo kaže; na mnoge načine, mi tražimo da nastavimo da tražimo. Traganje za materijalnim ciljevima i utopija o podjednako raspodeljenom materijalu je tako plitko shvatanje načina na koji rade ljuski um i duh.

Mi se bavimo traženjem problema. Mi pretvaramo kaos u red. Mi se borimo i pretvaramo sebe u viša bića, i bolje verzije sebe.

Pokušaj uklanjanja nedaća neće rešiti sve probleme čovečanstva! Ugao i raspon te borbe samo će se transformisati. I ustvari već se transformisao. Seme borbe da se sačuva autonomija pojedinca danas se

transformisalo u borbu da se postane i ostane Suvereni pojedinac, koji otima nezavisnost iz kandži kolektiva.

Ova borba je bila i uvek će biti višedimenzionalna, ali u svojoj suštini ona je to, da se prvo napreduje, a onda da se postane najbolja verzija sebe.

Zašto je marksizam tako privlačan?

Lakše je nekoga svući dole nego ga uzdići. Lakše je uništiti nego graditi. Težnja ka entropiji je zapanjujuća sila koja pretvara sve “državne uprave većine” u neprestano propadajuće tiranije najgore moguće vrste.

Marksizam daje nekim ljudima neko zbrkano akademsko opravdanje za zavist, neprijateljstvo, lenjost i osećaj prozvanosti; što su sve vrste bihevioralne entropije.

A da ne govorimo da je Komunistički manifest pun kontradikcija, hiperbola, sveobuhvatnih pretpostavki o ljudima koje niti su poznavali niti su im se dopadali i proizvoljnih klasifikovanja ljudi u dve klase koje treba suprotstaviti jednu drugoj.

Neki ljudi su jednostavno želeli da opravdaju svoju lenjost, svoju zavist i svoju zlobu.

Citiram:

“Oni ne usmeravaju svoje napade protiv buržoaskih uslova proizvodnje, već protiv samih sredstava za proizvodnju; oni uništavaju uvezenu robu jer je konkurencija njihovom radu, oni”

Prevedeno na jednostavan jezik, on kaže; “ako ne možeš da ih prevaziđeš, spali sve.”

Zar ovo nisu reči bezumne životinje? Ovaj citat rezimira Marksov moralni stav i osnovu na kojoj stoje sve kolektivističke ideologije.

“Ako nešto ne umeš da poboljšaš, spali sve.”

Ili sažetije (i nažalost istorijski tačnije):

“Ako ne možeš da ih nadmašiš, ubij ih.”

Kao i njihovi luditski prethodnici, Marks i njegov soj imali su tako malo vere u ljudsku domišljatost i nisko

mišljenje o sposobnosti za individualno napredovanje da su, umesto da ohrabre proletarijat da se uzdigne do novog standarda, hteli da sve srozaju do svoga.

Kao što rekoh ranije, lakše je uništiti nego stvoriti. Lakše je ubiti nego podariti život. Lakše je drugoga srozati nego ga uzdići. Sirenski zov entropije je snažan.

Ova ideologija je nažalost delo čoveka koji je popustio pred svojim sopstvenim nedostacima, koje je projektovao na druge i u strašnom besu zahtevao da ostali ostanu u tamnici nihilizma sa njim jer se plašio da ostane sam.

Bilo ga je strah da se uspravi, pa je hteo da saseče i sve druge.

Bolja budućnost

Zbog ovoga, dragi čitaoče, vi sada morate da ustanete. Možda ste već otkrili da su marksizam i kolektivizam odvratni. Ili ste možda popustili pred njihovim sirenskim zovom, držeći se jeftinih osećanja koja svi nosimo sa sobom. Možda ste hteli da poverujete da možete da

žanjete a da ne sejete, ili da će neko drugi proizvoditi dok vi samo konzumirate, ili da će neka magična sila “države” uvek biti tu da vas snabdeva, a da vi ne morate da radite niti da podnosite žrtve.

Možda ste verovali u jednakost, ne raspitujući se dalje za mogući dalji razvoj takve doktrine i njeno brisanje ne samo raznolikosti među ljudskim bićima, već i za uticaj koji razara dušu, a koji ona ima na njih.

U redu je. Svi smo grešili, svima nam je bilo žao nas samih i svi smo mi povremeno očekivali da neko drugi to sredi za nas. Ali takođe dođe vreme kada svi moramo da ustanemo za svoja prava i još jednom proglasimo onaj nivo nezavisnosti i odgovornosti koji nas čini slobodnim, jedinstvenim, raznolikim, višedimenzionalnim pojedincima.

Moramo da upregnemo svoje jedinstvene talente i darove, moramo nastaviti da razvijamo svoje veštine, moramo se složiti sa prirodom, moramo primenjivati spontano izrasle principe koje smo zapazili i spoznali koristeći razmišljanje a priori, moramo nastaviti da privređujemo, da trgujemo, da se nadmećemo, da se naprežemo i da rastemo, da bi i čovečanstvo moglo da procveta.

Kolektivisti otvoreno izjavljaju da se njihovi ciljevi mogu postići samo o vašem trošku i prisilnom konfiskacijom vaše svojine i nezavisnosti. Kompetentni pojedinci izjavljaju da se njihovi ciljevi mogu postići samo o trošku njihovog sopstvenog kapitala, napora i energije, u kombinaciji i dobrovoljnoj saradnji sa drugim kompetentnim, nezavisnim pojedincima.

Neka se lažni diktatorski kolektivisti tresu pred Ustankom Suverenih pojedinaca.

U skladu sa prirodnim poretком, iako imamo šta da izgubimo (rizik), takođe imamo da dobijemo bolju budućnost (nagrada).

**Suvereni pojedinci celog
sveta ustanite i
proglasite svoju
autonomiju!**

Dodatak

Čitati i komentari nekih od velikih umova i najsavremenijih pojedinaca modernog doba.

Robert Bridlav:

“Tirani su tokom istorije utvrđivali svoje pozicije upućujući moralne apele u ime fiktivnih kolektiva kao “više dobro, “velika nacija”, ili “naša demokratija”.

Ovi apeli fiktivnim entitetima uvek dođu na naplatu stvarnim pojedincima koji plaćaju u slobodi, novcu, i krvi – da bi ispunili razne vizije tirana koje su iskonstruisane u ime etatizma. U stvarnosti, samo pojedinci mogu da biraju, napreduju i trpe - svi apeli proizvoljno zaokruženim kolektivima neizbežno su spojeni sa pojedincima koji slede svoje sopstvene ciljeve. U slučaju etatizma, ovi ciljevi obuhvataju poricanje najosnovnije stvarnosti u sferi ljudske delatnosti pojedinačnog posedovanja samog sebe.

U “NeKomunističkom manifestu”, autori temeljno raskrinkavaju varljive strategije etatizma da bi otkrili jedinu ispravnu stazu ka širokom ljudskom procvatu –

apsolutnu slobodu pojedinca podložnu samo ograničavajućem principu privatne svojine.”

Džordž Gemon:

“Marksizam i centralno planiranje vrlo su slični eugenici u smislu da oni koji veruju u nju, po definiciji, takođe veruju da u društvu ima nekih koji su superiorni i nekih koji su inferiorni. U SAD mi smo videli da je to dovelo do legalizacije prisilne sterilizacije, u drugim zemljama kao što su Rusija i Kina do daleko gorih stvari. Bukvalno, milioni ljudi su pobijeni. Eto kuda vodi kada se nekolicini da moć, kontrola, vlast nad mnogima, bez obzira da li se to zove marksizam ili eugenika. Kapitalizam slobodnog tržišta je suprotnost, on je DEcentralizovan, pa bi čovek očekivao da rezultati ovog pristupa budu isto toliko zapanjujući kao i centralno planiranje (marksizam/eugenika je užasavajuća).

I ako proučite mesta koja koriste kapitalizam slobodnog tržišta videćete da je to istina.”

Spajk Koen:

“Aleks Svetski i Mark Mos prevrnuli su Marksa i Engelsa na glavu. U NeKomunističkom manifestu, njihov slučaj iznet je vrlo prosto, koristeći i filozofske tačke gledišta

i istorijske primere iz stvarnog sveta, a to je da prava borba nije između proizvoljno definisanih klasa “ugnjetača” i “ugnjetenog”, već pre svega borba suverenih pojedinaca da ostvare pravo na svoju samostalnost. Svako ko želi da porekne popularne narative protiv kapitalizma i svojinskih prava uradio bi dobro da pročita ovu knjigu.”

O autorima

Aleksandar Svetski

Dugogodišnji preduzetnik i pisac, Aleks je osnovao kompanije u mnogim delatnostima, od kojih su najnovije Bitcoin finance app; Amber i The Bitcoin Times publication.

Najpoznatiji je po svojim filozofsko orijentisanim esejima o bitkoinu, i posebno po svojim kontroverznijim shvatanjima demokratije u “Državi” i ideji o “Preostalom”.

Sada troši većinu vremena na pisanje, govore, podkasting i razmišljanje o načinima na koje će priroda ovog sveta evoluirati kada se zatvori ogromni krug u kome smo mi trenutno, i kada nastane novi.

Pronađite više o Aleksandrovom radu na:

www.Svet.ski

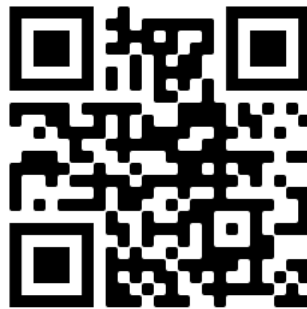
Mark Mos

Marku Mosu pravljenje novca nije strano – do svoje 30-te on je zaradio 25 miliona u nekretninama. Kada je došlo do sloma tržišta nekretnina 2008-e, on je izgubio sve. Ali on je otrebao prašinu i ponovo izgradio svoj biznis i investicije, i ovog puta, znao je da prosto gomilanje bogatstva nije dovoljno. Trebalo mu je da nauči kako da zaštiti svoje bogatstvo i stekne svoj sopstveni finansijski i lični suverenitet.

Njegova misija danas jeste da podeli to znanje sa što je moguće većim brojem ljudi. Kroz njegove

Jutjub snimke sa preko 20 miliona pregleda, radio emisiju iHeart koja se emituje širom cele države, i kroz njegove onlajn programe, Mark pomaže ljudima da shvate najvažnija pitanja koja stoje pred svetom danas i šta oni mogu da urade da bi stvarali, povećavali i štitili svoje bogatstvo.

Posetite Markov vebsajt na: 1markmoss.com

Dodatni Materijal

(na engleskom)

Da li ste uživali u ovoj knjizi?

Da li osećate da njena poruka treba da se širi dalje?

Da saznate više o tome kako kolektivno možemo da obezbedimo da se otrov Komunizma ne širi dalje, pridružite nam se na:

UnCommunist.com/Member

Prostor za članove sadrži gomilu resursa kojima možete uvek pristupiti da unapredite svoje obrazovanje i da unapredite ovu misiju.

Takođe smo ubacili i par lakopristupačnih resursa:

1. Grafikoni

Ako želite da koristite ili se pozovete na grafikone u ovoj knjizi, možete ih skinuti besplatno u prostoru za članove, ili preko sledećeg linka:

UnCommunist.com/Charts

2. Argumenti

Mnogi su bili suočeni sa komunističkim idejama koje lepo zvuče i od strane dobronamernih i ne-tako-dobronamernih ljudi, i zato što je tu toliko buke i zbrke, nije lako pobiti te ideje.

Mi smo se potrudili da skupimo niz pobijanja marksističke ideologije kojima možete pristupiti besplatno. Bilo da treba da se pozabavite sa dobronamernim prijateljem, ili nekim trolom onlajn (nije da bi trebalo da gubite vreme sa ovim ali hej... to ponekad pomaže), može biti korisno da imate u ruci “puškice”. Možete ih

skinuti besplatno u prostoru za članove, ili preko sledećeg linka:

UnCommunist.com/CheatSheet

Član

Grafikoni

“Puškice”